

ლიტერატურული განცემი

№21 (325) 11 - 24 ნოემბერი 2022

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

თამრი ფხავაძე

გზა

ვარდების ბაღისკენ

ფრაგმენტი მომავალი რომანიდან
„ჩვენ, თურმელები“

და სწორედ ამავე დროს მარჯვედ დატრიალდა უფროსი ლიუქ თურმანის მეხსიერებაში პატარა, დაუნდობელი საშლელი და ვარდების ბაღის სამუდამოდ ნაშლას შეუდგა...

მეორე სეანსზე საშლელმა ნაშალა ჭიშკარი და მესერი. მესამეზე — ვარდები. მეოთხეზე — ალურის ხე და სველ ალურებს მიწებებული ფოთლები. მეხუთე დღეს ნაიშალა წვიმა და მეექვსე დღეს — ანანო შავთვალას კრძალავდნენ და ლიუქ თურმანი კი ვერა და ველარი იხსენებდა, ვინ იყო კუბოში მწოლიარე ეს ქალი და რატომ უნდა გამოსთხოვებოდა.

მეშვიდე დღეს ლიუქ თურმანის მეხსიერებიდან საკუთარი ყოვლის შემძლებით ნაიშალოვნებმა სულის მკურნალმა გააქრო წვიმის სურნელიც და ლიუქ თურმანმა გაკვირვებით დახედა საფენ-მაქ-მანებში გახვეულ შვილიშვილს და როცა გიორგი (ჯორჯ) თურმანმა, შენი შვილიშვილია, ძლივს ამოთქვა ორი სიტყვა, რომელთაც ნავთობის სურნელი დაკრავდა, მოხუცმა თვალებში დაბნეულად და ცოტა ბრაზიანად შეხედა შვილს და ჰკითხა:

— შენ ვინ ხარ?

და ჰკითხა, რა თქმა უნდა, უცხო ენაზე, და სავსებით უ-მშობლიურ-აქცენტოდ.

ხოლო ანდერი, ანანო შავთვალასგან განსხვავებით, ჯერაც არ ჰქონდა დაწერილი...

ჯენიფერ კ. უსწრაფესად გაერკვა შექმნილ სიტუაციაში. და პატარა ლუკა თურმელი სამი თვისაც არ იყო, რომ ბაბუამისი უკვე ფსიქიატრიულ კლინიკაში, სწორედ იგივე (და ეს ჯენიფერის დაჟინებული სურვილი იყო) მ-რ საშლელის ყურადღებიანი დაკვირვების ქვეშ გადიოდა მკურნალობის კურსს, ხოლო ის, რაც მთელი მისი ქონებიდან დარჩენილიყო, მოხერხებულად განხეკუთვნა ჯენიფერს და მხოლოდ ჯენიფერს — სახლის, დიდი ჭაობებისპირა უიმელო, დახრული ტრამალისა და კიდევ ოციოდე მილიონი დოლარის გარდა, რომელიც ოჯახის მეგობარ ადვოკატ ევანსს ჯერ კიდევ ლიუქ თურმანის ცნობიერების „სუფთა დაფად“ ქცევამდე, დიდი დაჟინებით გადაენახა მის, ანუ ბებერი თურმანის სახელზე.

ორი თვეც არ გასულა ლიუქ თურმანის კლინიკაში მოთავსებიდან, რომ ჯენიფერ კ.-მ, ჭაობებისპირა ტრამალიდან საგანგებოდ, გადაუდებელი საუბრისთვის ჩამოყალიბების ჩამოყალიბების მუხლებზე დაუწინდა და უთხრა:

— მე მივდივარ, ჯორჯ. შენ გრჩება სახლი, შენი დანწევლილი ჭაბურლილები და ბავშვი. ჩათვალე, რომ სხვა ყველაფერი მორალური კომპენსაციაა იმისთვის, რაც აქ გადავიტანე.

— აქ რა გადაიტანე? — დუნედ იკითხა ჯორჯ-გიორგიმ.

— საშინელი მოწყენილობა, — თქვა ჯენიფერ კ.-მ, — ამას შენ ვერასდროს გაიგებ, ტყუილად ნუ ამახსნევინებ. შენ ყველაზე ლრმა და ყველაზე ცარიელ ჭაბურლილში ცხოვრობ.

ჯენიფერ კ.-მ მზერა უცვლელად გადაიტანა ბავშვზე, სულ ოდნავ შეურბილდა ნაკვთები, მერე შეტრიალდა, ქუსლების კაკუნით გაიარა ჩაბრებული, მოწყენილი დერეფანი და კარი გაიხურა.

ჯორჯ თურმანი იძულებული გახდა რამდენიმე სანს რაღაც სხვაზე, არანავთობურზე ეფიქრა. ბავშვი მოახლეს მიაწოდა და გამოჩუმებულ სახლში ბორიალს მოჰყვა.

გადიოდა ოთახიდან ოთახში, ვერანდიდან ვერანდაზე, დერეფნიდან დერეფანში. ჯდებოდა სავარძლებში ხან აქ, ხან იქ. მანსარდაზეც კი აიტანა ნავთობის სურნელი.

ნინო მშვიდობაძე

ნოსტალგია

მიყვარდა წერილები, ფოსტალიონის მიერ მოტანილი, მიყვარდა კონვერტები მარკებით. მიყვარდა ორსიტყვიანი დეპეშები, რუსული შრიფტით სასაცილოდ დაწერილი ქართული სიტყვებით. ერთი მათგანი ახლაც ინახება ჩვენთან:

„გილოცავტ კალიშვილის დაბადებას“ — წერია ბეჭდური კირილიცით.

ეს ჩემს დაბადებას ულოცავენ ოჯახს... ფურცელი გაყვითლებულია,

სიძეველის სუნიც აქვს. ხუმრობა საქმე ხომ არაა, 44 წელია, ინახება სქელყდიან რვეულებს შორის.

მიყვარდა ღია ბარათები, ნახატებიანი ყდებით, ფერადები, ყვავილებიანი, ვარსკვლავებით

ან თოვლის ფიფქებით და თოვლის ბაბუებით. ვწერდი ბატიფეხური ასოებით ღია ბარათებზე

და ვგზავნიდი: სახლში, მეზობელთან, მეგობართან,

რომელიც სოფლის დასაწყისში ცხოვრობდა. მიყვარდა ფოსტალიონის ვევება ჩანთა —

ათასი ამბებით იმ მხარიდან,

რომელიც უცხო იყო ჩემთვის და ამდენად, იდუმალიც.

დღეს, როცა თითოს ერთი დაჭერა ასაკმარისი და

დედამიწის ნებისმიერ კუთხეში მიაწვდენ ხმას,

მენატრება ჭიშკარში ჩამოდებულ გაზეთებში

ჩადებული წერილი, რომელსაც

მონატრებული ადამიანის ხელების სითბო, ხანდახან კი ცრემლების კვალიც თან ახლდა...

ჩვენ წერილებსაც ველარ ვწერთ...

ჩვენ ერთმანეთს გავუუცხოვდით...

IV-V

მარიამ წიკლაური

საერთგულებელი

რალაც უნდა გაგაჩნდეს საერთგულებელი, ვიღაც იყოს ამ ქეცენად შენი მგულებელიც.

როგორც მზე და ბალახი,

თუნდ შემხარიც ალხზე,

როგორც სანთლის ციმციმი,

სიბნელეს რომ ამღვრევს.

განა უთვლელ-უშქარი, განა ბევრზე ბევრი,

რალაც უნდა გაგაჩნდეს საერთგულებელი!

თუნდაც ერთი იმგვარი იდეა და საქმე,

შენ რომ ენირები და სხვა არაფრად აქნევს.

რალაც, შენი საარსო, ნაპოვარი, ნაღდი,

რისოვისაც ერთ მშვენიერ დღეს

ცას ლუქსაც ახდი.

ცის კიბეს და ზღვის ხიდს რომ გაგიჭიმავს, გჩემობს,

იქაც რომ გაგამართლებს,

არ მისულხარ ჯერ რომ.

რალაც უნდა გაგაჩნდეს საერთგულებელი,

თუნდაც ერთი, განა კი, უთვლელი და ბევრი?!

რითაც ხილულ-უხილავს გამოხვალ და გახვალ,

და გაუძლებ უმტკიცეს კაცადყოფნის სახადს.

VIII-IX

ნინო მშვიდობაძე

ცერტიფი

დედას

ქარი რომ ქარია,
ქარმაც დამიღინყა.
ტანსრული მაინც ვიყო,
ყოველ ძლიერ ქარზე აღარავინ გამეხუმრებოდა
ყულში ამოსული ხუმრობით:
ჯიბეში ქვები ჩაიწყვეო.
ქვებიც ვერ გაუძლებენ ასეთ სისულელეს,
რომ ესმოდეთ...
მზისა ვარ მეტკი,
იმდენ ვიძახე,
ახლა უმზეობა მკლავს.
ვიღაც მაინც იყოს,
სულში მზესავით ამოვიყვანდი
და ყოველ დილით „ლილეოს“ ვუმდერებდი.
არავინაა...
და ჩემ სუსტ თითებს საბნიდან რომ ამოვყოფ,
ჰაერში ვათამაშებ,
თითქოს უხილავ კლავიშებზე ვუკრავდე შოპენს
(კიცოდე მაინც დაკრა,
მხოლოდ მოსმენა ვიცი, ისიც მარტოდმარტომ)...
თითები კი,
თითები მზეს დაეძებენ და სუსხიან აისებშიც,
თუ მაგნეს,
ბეჭნიერებისაგან თრთიან,
რადგან თითებივით
არაფერმა იცის მზის სითბოს ფასი.

დედაჩემმა მითხრა, რომ ძნელი ვარ...

ჩემი ბრალი სულაც არა.
ფაშფაშა და ტანსრული მაინც ვიყო,
ტანსრული ქალები ძნელები არ არიან.
სასევენ ნიშანთაგან თითქოს მძიმე უფრო შემეფერება,
მაგრამ მირჩევნია ნერტილი ვიყო,
ან სულაც ძახილის ნიშანი,
ვიღრე კითხვის ნიშანი,
რადგან კითხვები მუდამ პასუხებს ელოდებიან
და რომ ვერ იღებებ,
სულიდით ასრულებენ სიცოცხლეს...
თურმე დუმილი და გულგრილობა
კითხვის ნიშანაც კი თვითმკვლელად აქცევს...
პოდა, წერტილი მინდა ვიყო,
ჩემი ნება რომ იყოს,
ყოველი სიტყვის შემდეგ დაესვამდი,
რადგან არ არსებობს დაუსრულებელი სიტყვა.
დედაჩემმა მითხრა. რომ. ძნელი. ვარ.
მე. კი. უბრალოდ. გაზაფხულს. ველოდები.

კაპოები

აფხაზეთიდან დევნილ მეგობრებს

მე — ჩემეული ემოციებით,
შენ — შენეული ჩაფიქრებებით,
ჩვენ —
უჩვენოდ გულგასენილები
და კრიჭაშეკრამდე სავსენი მონატრებით...
მდინარის სხვადასხვა ნაპირზე მდგომნი...
ერთმანეთს ვეძედავთ და ვერ ვეძებით...
ვესაუბრებით და ხმა არ გვესმის...
ამ მდინარის გადმოლახვა როგორი ძნელია თურმე...
არადა...
ხომ იყო დრო,
ერთად რომ ვიყავით შენ და მე...
ხომ იყო დრო,
ერთმანეთი რომ გვყავდა...
იცი, რა მასხვეს?

დედაშენის გამომცხვარი ჩიტის რე,
სიხარულით რომ შემოგქონდა ჩემთან...
და ისიც მასხვეს, იმ ნამცხვარს
ვანილის ოდნავ მომწარო გემო რომ დაპურავდა...

გახსოვს?

ამბავს რომ მიყვებოდი ქართველ ბიჭზე,
რომელსაც სურდა, 12 ბიჭი გაგებინა?
და მე — ჩემეული ემოციებით
და შენ — შენეული ჩაფიქრებებით
და ჩვენ — უჩვენობით გულგასენილები
დღეს სხვადასხვა ნაპირზე ვდგავართ...
ბოლოს რომ ჩამოვედი,
ალარც შენ სახლი იყო და ალარც მოედანი...
მხოლოდ მდინარე ბზიფი მიედინებოდა ძველებურად...
იცი, რა ერქვა ბზიფი ძველად?
კაპოეტისწყალი...
იცი, კაპოეტი რაა?
მტკარი წყლის თევზი და
წელინადგამოვლილი ფრინველი...
ჩვენ მტკარი წყლის თევზები უფრო ვართ, მგონი,
ვაღრე ფრინველები,
რადგან ფრინველებს ფრენა მაინც შეუძლიათ...
თევზები კი...
და შენ...
და მე...
და ჩვენ — აღარ ვართ ჩვენ და ერთმანეთს ვნატრობთ...
ჩვენ წლებმა და ომებმა მოგვითებზავეს...
ჩვენ კაპოეტები ვართ,
მტკარი წყლის კაპოეტები
და ბზიფი ახლა უჩვენოდაც მიედინება!!!!!!!

ავტოპროტეატი

ჩემი დამეწყრილი თვალები და
ფრთხად ქცეული ხელები
და ხერხემალი — ისე დრეკადი,
როგორც ტირიფი
და ბაგეებზე შემხმარი სიტყვები და
კიდევ ცრემლები,
ცრემლები, რომელებიც მლაშეც აღარაა...
შენ რომ მოდიხარ და ვერ მოდიხარ...
შე რომ წავედი და ვერ წავედი...
გზა რომ გაიყო და მინც რომ ერთია...
ბილიკი ძევიანი თუ უძევდოც...
დამეწყრილ თვალებში ამოსული ეკლები
და ვეღარ მოხდილი დაავადება სახელად —
სიყვარული...
მე...
ვეღარ ვსუნთქავ და
ვეღარ ვხედვ და
ვეღარ ვისმენ და
ვწერდები...
სად ხარ?
მოდი და მითხარი,
რომ თვალები უნდა ამეხილოს,
რომ ხურჯინივით დასაბერტყი,
რომ ჩემ სულია დასაბერტყი,
რომ გზა ისევ უნდა გავაგრძელო,
რომ მიყვარდეს და უფრო მეტად,
რომ ვუყვარდე და უშეტესი...
ჩემი დამეწყრილი თვალები და
ფრთხად ქცეული ხელები და
ტირიფივით დრეკადი ხერხემალი —
ანუ მე —
ბაგეებს შეყინული ერთადერთი სიტყვით:
მიყვარხარ...
რომელსაც ალპათ,
ოდესლაც,
როცა:
სისხლისფერად ამოვახველებ!!!

პანდემიური

ჩვენ,
ვისაც როგორდაც გაგვიმართლა,
რადგან აქა ვართ;

ჩვენ, ვინც ვერასდროს შევისწავლეთ საკუთარი თავი
და ზურგი შევაქციეთ ღმერთს;

ჩვენ, ვისოთვისაც სიტყვებმა ფასი დაკარგეს
და ცხოვრება დროში განერილი მოძრაობებია,
აღმოვაჩინეთ:

რომ ჩვენი დედები და მამები უჩვენოდ დაბერებულან;

რომ ჩვენი შვილები შეეცარებულები არიან;

რომ ჩვენს მეზობელს თურმე

მარჯვენა ყურით არ ესმის,

ხოლო სახლის წინ

კამელის უზარმაზარ ვარჯში

ბეღურების ოჯახი ცხოვრობს...

ჩვენ, რომლებსაც გვეგონა,

რომ ვერაფერი შეგვაჩერებდა,

ერთმანეთისა და

საკუთარი თავის პირისპირ აღმოვჩნდით...

და გაგვახსენდა:

რომ დიდი ხანია, არ გვიტირა,

არ გვითევამს: მიყვარხარ,

არ დაგვისვამს მთავარი კითხვა:

რატომ ვარ? რისოთვის?

ჩვენ, ვისაც გვჯეროდა, რომ ყველა შიში დაძლეულია,

დღეს შეგვეშინდა:

უჩვენო ქუჩების,

უჩვენო სახლების,

უჩვენოდ ამოსული მზის...

ახლა ვსხედვართ და ვდარდობთ:

უჩვენობით გამოტოვებულ დღებზე,

ჩვენიანების უჩვენოდ ჩავლილ ცხოვრებაზე,

უჩვენო შვილებზე,

უჩვენო მშობლებზე,

უჩვენოდ დაკაცებულ და დაქალებულ ბავშვებზე...

ამ უსარულო გადარბენებში

ყველაზე მთავარი რამ გადაგვვიწყება:

რომ ადამიანად მოსვლის ერთადერთი გამართლება —

სიყვარულია...

ჩვენ...

და მესიერების შორეული კუნტულებიდან

ამოტივტივდება ფრაზა,

როგორც ჭიდილი სიცოცხლისა და სიკვდილისა,

როგორც იმედის მარადიული შუქი:

„შემოფრენის გულწილებაში თითქოს სიცოცხლე შემოიტანა,
ისე ავღელდით“.

იყო კალაპი

იყო და არა იყო რა:

იყო ქალაქი, რომელსაც არ ჰქონდა ქუჩები

და არ ჰყავდა ხალხი

და არ ვყავდი მე...

ქალაქი,

რომელიც საკუთარ სიმარტოვეში და

საკუთარი სიმარტოვით კვდებოდა და

მე მაინც ვყოლოდი, რომ:

გადამესხნა მაჯები და

სისხლი გამელო;

მიმეცა გული და უგულოდ დაგრჩენილიყავი;

შთამებერა სული და სიცოცხლე მეჩუქებინა...

მე მაინც ვყოლოდი,

რომ საკუთარ მარტოობაში და

საკუთარი მარტოობით არ მომკვდარიყო...

იყო და არა იყო რა

და იყო ქალაქი,

რომელიც

ჭრელი გახადეს ქალაქი და
მოიგონეს ომები და
შური და ბოროტება
და გადაერთიანდნენ ერთმანეთში და
მანც უერთმანეთობა კლავდათ
და დაკარგეს თავი და ერთმანეთი კი ვერ იპოვეს...
ქალაქი კი...
ქალაქი იდგა ისევ:
მდუმარედ,
ვერშეგუებული სახელით,
ცრემლებშეგუბებული და უკვე ჭუჭყიანი...
მე მანც ვყოლოდი,
რომ...
იყო და არა იყო რა...
იყო ქალაქი...

ცუდი შვილისა

დედას

ჩემმა ემოციურმა ამპლიტუდამ გადახრა დაიწყო.
ყველაფერი გავატარე პრიზმასავით და
გავფერადიდი.
რა საჭიროა მოტყუება,
ტკივილებს მანც ვერავინ ხედავს
დედაჩემის თვალების გარდა
და ხანდახან მასაც კი საგულდაგულოდ ვუმაღავ.
სამყაროში ყველაზე ცუდი შვილი ვარ:
ჯიუტი, თავნება, დაუჯერებელი
და ზედმეტად გულუბრყვილო,
ისე,
რომ ყველაზე იოლი ჩემი მოტყუება...
და მანც მგონია, რომ
ადამიანები უნდობლობას არ იმსახურებენ.
თან ნდობა პასუხისმგებლობაა
და არა უბრალოდ, იმედის ქონის აქტი,
როცა გჯერა, რომ არ გიღალატებენ,
არ მიგატოვებენ,
არ აგატკივებენ.
პო, ადამიანები უნდობლობას არ იმსახურებენ
და რამდენჯერაც უნდა მეტკინოს,
ვენდობა.
აგვისტოს პაპანაქებისგან ქანცგამოცლილს
ისლა დამრჩენია, ჩემი ყველა ფიქრი და სურვილი
ჰამაგრ მივანდო.
არაფერი სჯობს პაპრში გამოკიდულ სარწეველას,
რომელიც მინას გწყვეტს და
ამ დროს ასე ახლოს ხარ ცასთან...
პო, მე ცუდი შვილი ვარ:
ანენილი ხასიათით,
მხოლოდ ნერვებით და
ტკივილებით,
რომელსაც დედაჩემის ხშირად ვერ ვუმაღავ.
ჩემი ემოციური ამპლიტუდა კი
საგრძნობლად გადახრილია.
ასეა ყოველთვის,
როცა იქცები,
ინყება გადახრა.
და სანების წერტილს
მხოლოდ ავსების პროცესში უბრუნდები.
მე ცუდი შვილი ვარ,
ფიქრებს ჰამაკს ვანდობ და
ვიზრები,
რომ ემოციებისგან დავიცალო...

სიკვდილისა

რა მოქავონ გემო დაპერავს ცხოვრებას,
მე რომ ტკილი მეგონა და გამალებით დავენაფე...
ამას არ ჯობდა, ლენცოფა გამედეჭა?
ჲადა ჲადა:
ერთი ნაბიჯია სიკედილამდე.
სიკედილი ცივ ხელს რომ იმ აებედით დარს ჩააყოლებს,
განა ვარ ნინაალმდეგობის გამწევი???
არადა,
როგორ დავინებდე ასეთ ცივსა და პირქუშს...
თვალებით თუ არ ჩავხედე, ხომ არაფერი გამომიგა და
კოცნას გემო როგორ ჩავატან?
ვის ეგონება, რომ არ მიყვარს?
ვინ იფიქრებს, რომ არ ველოდი?
მანც რომ არ მინდა, სუნთქვა ვიგრძნო,
მე თავად ვწყვეტ სუნთქვას
და ვცდილობ, მისი სახე ავირიდო:
მემილიონე გაქცევა რეალობდან...
ისლა დამრჩენია თავი დაგხარ
და თვალები შიგნით შევიბრუნო.
უკუღმა სიარულსაც ვისწავლიდი,
რომ ვიცოდე, გადავრჩები...
მე კი უკუღმა ზღვის პირას ვდგავარ
კენჭების ნაცვლად...
რა ფასი აქვთ სიტყვებს,
რომლებსაც ვერავინ გაიგონებს,
ზღვის გარდა???

არც კოცნას აქვს ფასი
და არც ძუძუების ლარში ჩაყოლებულ
სიკედილი ცივ და დახვერილ თოთებს,

თუკი არც ვიყვარს და აღარც ელოდები,
თუკი საერთოდ:
სიყვარულიც გადავავიწყდა...
მე ფეხაკრეფით კი არა,
ტანაკრეფით სიარული ვისწავლე:
ჩემში ქალი რომ არ გავალები
და მთელი ცხოვრებაა, ივდითი მეფიქება:
განნირული და მარტოდარჩენილი —
რა აზრი ჰქონდა თავგანწირვას,
ოლოფრენთან ერთი დანოლა თუ უნდა ეტვირთა
ყველაზე მძიმე და

აუტანელ ტვირთად???
შეგნით რომ თვალები შევიბრუნე,
ისნი უფრო მეტს ხედავენ თურმე და
მე დავინახე ჩემი სულის ციცაბოები.
რა ტყუილად ვფაფხურობთ ადამიანები,
საკუთარი სულის შესწავლა
ყველაზე რთული და ძნელია და ჩვენ კი
სხვა ვითომ და გამოგონილ საქმეებს ვეპოტინებით...
მე რომ სიკედილი მეგონა,
სიყვარული ყოფილა
და ძუძუების ლარს თითები რომ ჩაყოლა,
ხელი ავუკარი, რადგან
ტანაკრეფით სიარულის დროს
ჩემი ქალობა სულ გადამავიწყდა...
ვინდა მომიყვანოს საყარელი?
ვინდა მომაკითხავს სველთვალებას,
ტანაკრეფილს და დარდანანა?
სადღა ვეტებო ვეტილები?
ნატერფალებით შემოვაზე ჩემი სავალი გზა და
კი არ დავდივარ,
ვზომავ,
ვეზომები...
მე — პირგამშრალი,
თმაგამლილი,
დალლისფერი ქალი ვარ და
ზურგით მდგარი სიტყვებს ვისვრი,
ვერავისთვის გასაგონებს:
ჩემი სიცოცხლე შემინირავს,
ჩემი თვალები შემინირავს,
ჩემი ტუჩები შემინირავს
შენთვის,
სიკედილივით სიყვარულო!!!

გათვლა სიზარიზაცია

ალხო-მალხო, ჩიტმა გნახოსო და
სულ იმას ვფიქრობდი,
ეს ალხო-მალხო რაღაა-მეთექი.
ჯერ ახლო-მახლო მეგონა,
მაგრამ, არ გამოდიოდა რაღაც და
მერე მივხვდი:
უბრალო გათვლა კი არა,
ცხოვრება თავიდან ბოლომდე,
ინილო-ბინილოა,
ფაუსრულებელი, მოსახეზრებელი სცენარი,
რომელსაც სიკედილიც ვერ უსვამს წერტილს.
რანაირი ფერადები სცოდნია მანც ბავშვობას —
ისე თავხედი ხარ, მზესაც კი აფერადებ...
მერე?
მერე მხოლოდ სევდალა შემორჩება,
ტკიბილი სევდა!
ასე მგონა, მატარებლის ვაგონში ვზივარ...
დგნ-დგნ, დგნ-დგნ,
რნგ-რნგ — გრგვინავენ,
ფანდაგარებენ ვაგონები.
ხელს უქნევ ბაქნებზე მდგარ ხალხს,
აგე, ყანში გლეხმაც გამოგხედა.
ემპტეირი, უყვირი,
მე მივდივარ შოორს.
ის ჯერ გავირვებული და ხელმოჩრდილული გიყურებს,
მერე ჭილის ქუდს იხდის და გიქნებს.
აი, პატარა გოგონამაც ხელი დაგიქნია...
ნახვამდის, პატარავ,
რა ლამაზია შენი ჩითელი ბუშტი...
დგან-დგან,
რნგ-რნგ — მიპერის ჩემი ბედისნერის მატარებელი...
მე კიდევ ვპუტებუტებ:
ალხო-მალხო,
ჩიტმა გნახოს...
მნახა უკვე,
ვნახე მეც...
ვერ დავაკავე,
ვერ ვუშველე,
სულიც ვუბერე,
ვაჩუქე კიდევაც,
გულიც ამოვილე და მივეცი,
მანც გამერიდა...
ადგა და წავიდა...
ჩემი ფეხი ფეხსვმანდუკი გახმა,
ჩაბმა,
ველარ ივარგა გასახარებლად...
შრომა-გვრიტინები ამომდიოდა ნატერფალებზე,
ახლა ფეხს ვადგამ და კვალიც აღარ მრჩება —
სევდა ესეც...
მოვიხდავ და...
ჩიდილი რაა,

ჩრდილიც დამიპატარავდა,
დამიმოკლდა...
მე რომ უბრალო გათვლა მეგონა,
მთელი ცხოვრება ყოფილა თურმე —
თავისი იწილო-ბაზილოთ
და მომაბეზრებელი ერთფეროვანი სცენარით,
რომელსაც მხოლოდ სევდა თუ ალამაზებს —
ტკიბილი სევდა —
ველარასოდეს განმეორებული დღეების...

ხევისა

გიორგი შაქარაშვილის ხსოვნას

როგორ უნდა მტკენოდა...
მე უცხოს,
უცნობს...
და მანც მეტკინა კი არადა...
სადა მაქას სიღრმების თავი,
გული კი,
გული უბრალოდ, ფეთქავს...
ამოვიკემსე პირი და დავდუმდი,
რომ ხმა არ გამეორო,
რომ არ მეყვირა...
თვალები შიგნით ჩავიბრუნე,
რომ აღარ დამენახა,
აღარ მეგრძნო...
აღარც ფიქრია და აღარც საფიქრალი...
ნეტავი ხედ ამოვზრდოდი დედამინას...
სევდად ჩამომამავიმა ყველა ბგერამ:
ფეხის ხმა ტყეში,
ფეხის ხმა ტყეში,
ფეხის ხმა ტყეში...
და სიბძელე,
სიბძელე,
არა მხოლოდ ღამის...
დედაჩემი დგას და ლოცულობს...
მე ვფიქრობ და ბგერებს ვისენებ:
ხმები,
ხმები:
გინების ხმები, სირბილის ხმები,
დამტკენეული ძელების ხმები,
გინების ხმები, სირბილის ხმები...
თვალები შიგნით ჩავიბრუნე და
ველარ ვეტელავ...
ხელები კი არადა,
რკინის ხელებიტები მაქვს
და ხმების ვისენებ:
გადამტკენეული ძელების ხმები,
ტკივილის ხმების...
ცემის ხმების...
მე რა ვარ...
ვინა ვარ მე და
მანც მეტკინაზე მეტია,
რაც მჭირი:
და მერე იყო შიშის ხმა,
ყველაზე შემზარავი ხმა ხმათა შორის...
დედაჩემი ლოცულობს...
მე ხმები ვისენებ და ვცდილობ, ავხსნა მიზეზები...
მაგრამ აღარაფერს აქვს აზრი,
მაგრამ აღარაფერს აქვს აზრი,
დიახ, აღარაფერს აქვს აზრი:
19 ნლის ბიჭი არაგვამა გადაგვიმალა...
ჩვენ გადაგვიმალა —
აგრესით გულგასენილებს,
საკუთარი სხეულის მდეჭველებს...
სხვების სევდის შემჭმელებს...
აღარაფერს აქვს აზრი...
პირი ამოვიკემსე...
თვალები ჩავიბრუნე...
ნეტავი ხედ ამოვზრდოდი დედამინას...

გზა

როგორი შეიძლება იყო ბევრი წლის შემდეგ?
დაღლილ ხელებით მოიჩრდილავ დანისლულ თვალებს
და გზას გახედავ,
გზას, რომელიც ცარიელია...
შენი ხელები — დალარული,
შენი ხელები — დარდიანი
და შენი მზერა — მომლოდინე...
თმა რომ შეივერცხლება
და სახე ნაოჭებით დაიღარება,
შენ მიხვდები,
რომ მარტობა დაბერებაზე რთული და ძნელია...
ნარმოგიდენ ხოლმე შეილიშვილებით დაყურსუსულს
და მანც მარტო...
როცა ველარ იხმობ მოგონებათა უსიერ ტყიდან
შენსავე ახალგაზრდობას,
რადგან ეგეც დაგავიწყდა.
შენ ხელებს შენი სახლის სუნი აქვს,
შენ თვალებს შენი სახლის ფერი აქვთ,
შენი ხმა შენი ეზოს ხების ხმა.
როგორი იქნება?
შენი სოფლის მთებივით მტკიცე...
და შენი

მარიამ ნიკლაური

პირდაპირი ეთერია მთელი სამყარო:

მზე გადმოსცემს მარადისობას,
დედამიწა — მარად შობას,
ზეცა — სიყვარულს,
ვარსკვლავები — სამოთხის ციმციმს.
ჯოჯოხეთი — ომს.

ჩალა

ნასოფლარებს და ნასახლარებს
საიქიოს უკულმა პირს —
მზის მხრის სარჩულებს,
ჟამის რისხით გაცრეცილებს
ბოლო ქვებამდე,
დიდი ძალა აქვთ —
შეუძლიათ, სამშობლო ერქვათ!

მრავალაროვილური მე

გულში საკუთარ თავსაც იპოვი,
აღმოაჩენ შენზე ახალ ამბავს, სიმართლეს,
რომელიც ჯერ არც გიფიქრია,
არც გიცხოვრია,
ყურძნივით მრავალპროფილურს,
ღვინის, ძმის, არყის, ფელამუშის კი არადა,
ყურძნის მწნილივით
მოულონელს და გასაკვირველს.
ნუ დაჯერებ ერთადერთ სახელს,
ის ხარ, რაც ჯერ არ დაგრქმევია,
რისი სახეც არ მიგილია,
მრავალპროფილურ უცაბედობის
გამოგონება —
ყველაფრინის მეფოკუსე, ასეა, რა ვქნათ...

უძლურება

რამდენჯერ მქონია ასეთი წუთები —
ირგვლივ უძლურების მდუმარე შტორმი.
ჩაჰუავარ წევარამში ფიქრის ქარბორბალას,
დარდი დედამიწის — უძირო იმი.
არც ღივი, არც სიტყვა იმედის, ეს სივრცეს,
სიმორც გადაწვეს, ახლოა შენთან.
იძინებს სიკვდლის მშიერი ლევები,
ბავშვებიც თამაშობენ ღმერთან...

ფარისცვალება. რაჭა

მთის კალთებზე მოდებულ ტყეებსა და ბუჩქნარებს,
ნასიცხარ გულს ნიავი რა საამოდ უჩქამებს.
სადღაც ველურ ღრუბელთა რემა დაიფრუტუნებს,
ზაფხულს, მწვანე ხარ-ირემს, მაღლ უინი უმტყუნებს.
რქებზე გადაიფლითას წვიმას ფერისცვალების,
ფოთოლთა დინასტიის წარლვნისა და წალეკის.
ცაში შეცურდებიან ქარვის კიდობანები,
ნაედება ნამსუმალ ტყეთა ქიტონს ალები
კიდეს მოადგებიან ოქროსცვერზე ნაჩვევი
ზამთრის მაჭანკლები და ჭირხლის თეთრი არჩვები.
შორს, შორს გაასახლებენ ზურმუხტისფერ ხელმწიფებს,
ჩემსავით, სიყმაწვილის ზაფხულებს რომ შენირეს.
დაიფერთხავს სინითლეს უბები ტევრების.
ცეცხლსაც კი შეაურულებს ყინვის გადამტერება.

უნდა წელში გაღუნოს კენწეროთა ქარცივმა
ზამთარი და მიერთვას თავის წილი არჩივი,
მთები გადაათეთრებს მწვერვალების უსტარებს —
თოვლის იდუმალებას, სხვა ენაზე უთარგმნელს.
ზროებს მიელამბება მდუმარების უშვენების
ანასხლეტ სიჩრუმები ღურუკი ყინვის ჟეშთევი.
ფეხს მოირთხას მეფურად მთაზე ყინვის ყარნიც,
აბრეშუმებს დაუქსოვს აბლაბუდით ჰერი.

მაგრამ არც ეს იქნება მუდმივი და მარადი,
მარადი ხომ ცის გარდა არაფერი არ არის.

და მეც გიას ამა დროს, როცა ამ მთებს გაგებედავ,
როცა კვლავ ცემსგავსები წელში გამწყდარ სახედარს,
როცა ქალაქებიდან ჩამოვზიდავ ნევროზებს,
ისეც ტყე გადამიცვლის მას სიმშვიდის ევროზე.
დამსხრეული დამხედება ბჭენი ჯოჯოხეთისა,
ტყე იდგება მინის და ზეცის მწვანე ხერთვისად.
მომიშუშებს ნატკივარ ურბანისტულ ნაცვარებს,
ყველა ნაავდრალებს და ყველა ნაავგაცარებს.
სხვა ვინ მაყურებანებს ვარსკვლავიან ღამებს,
ვინ დამაბრევებს დელიციურ საცესმთვარის კამიას? —
წყარმატშებს გაზირდილი ამ უღრანთა მეუფე.
ჩემი დარდის ცხრაკლიტულს
კარს თუმც ვერც ის შეუმტვრევს.

დრო — და მოწყალებისა თუღა მოგვეშელება,
მისთვის არაფერია ქართა ხელის შევლება,
ის მოქაჩავს ზაფხულის მწველ და მწვანე საბელებს,
ზარებს დაგურუნებს, შიში რომ არ გაბევრდეს.
რომ ცის იქით ფასკუნჯებს გაგვაყოლოს მშვიდობით,
ღამის პეცელასავით უმსუბუქეს შენდობით,
ღამების ტყეების უდაბურმა სიცისფრემ
ისე შეგვიყოლიოს, მოხედვაც არ ვითიქროთ.

ფერცვალობის წვიმებად დავეპკუროთ ზაფხულებს,
და ეს იყოს სანაცვლო აქაური ფაფხურის...

სიცოცხლის არტი

ზაფხულს გაისატუმრებენ
ბებრუხანა ტყეები
ქარებით და ქარვისფერ
დღეთა გადათენებით.
ზურგზე მიასრისავენ
მაყვლის მოტკბო სიშავეს,
კურკანტელს გვირგვინზე
ლაფსაც შეაგლისავენ.
მოახვევენ ბორკილად
თაგვისარას გორგალებს,
უკან დაადევნებენ
მოკუპუნე კოდალებს,
ანნდებს გაკრეფს დანამწიფს
ვეზირ ყვავთა ჩხავილი,
ბერი ტურა ფერდობზე
იცუხცუხებს ხავილით.
ტყე იქცევა საზამთროდ —
განა მრგვალ და ტებილ ხილად?
ვინც შორიდან შეხედავს,
ხეთა ზღაპრის იზოლაცის
ფერადს, უფერადესთა
შეელ ფერის ქარტიას,
ტყე კი არა, ნამდვილი
ფერთა სიზმრის არტია!
აი, საპეფორმანსე
სივრცეცა და ქმედებაც.

ფოკუსები, თითქოს დრო
წელინადით ბერდება.
მინის ქე და მინის ზე
ფუსფუსი და მზადება,
ყველაფერი ხელახლა
როგორ მოვა-აღდგება!

ვიცი

ომის ნაყარის ბზუილი გესმით?
ეს დიდხანს გასტანს.
გაცვეთილი ომების კემსვით,
დედაბრებს თუ უდგათ ასე
ძველ ტიკებში ახალი ღვინო —
სიცოცხლეს ან რა შეიკავებს —
გზად აგოროს
სიკვდილმა კიდეც ბელტი და ლოდი,
ის ისეთია, ყველა ფორიდან მოუნავს, მოდის.
მაშინაც როცა კვლები ჰგავს სანგრებს.
დანგრეულ სახლებს,
ნუგების ციცქანა ფარვანებიც ველარსად აგნებს.
სიზმრის შუქვით,
არარსებული სარკმელებიდან მოუნავს მდორედ,
გახარებს, გაბრევს
და ტანჯვაშიც გრძნობი,
იმედებს რომ ვერასდროს მოლევ,
რომც არასოდეს დაილიოს ამ ქეყნად ცრემლი,
მარილის ყანაც გამოვთხელდეს აჩრდილთა ცელვით.
იცი, მშვიდობა მინიც მოვა ამ ცხადის კარზე,
გავიშლით კალთებს,
ჩემენს ეზოში რომ დაწვეს იგი — ორსული, სავსე,
და გაგვაჩინოს ხელმეორედ — სიცოცხლის საზღვრებს
გადმოასკდეს მზების ჩერი,
დაბრუნდეს კერის ანგელოზთა მოდგმა და ჯერი.
ან წესა ვინ შეცვლის — სურვილებს მინის?!
ზამთრის წინ ღვინონდ აქციოს სისხლი
და სანელებს მიწვდეს
სიმღერით გული — რომელმაც იცის,
ომზე მეტი არის მშვიდობა — საუფლო ფიცი!

თავლისა

იმ უცნაურ საკურაოში, რომელშიც ვცხოვრობთ,
ყველაფერს თვლიან,
ბედინერების დეცენტალებაც ზომავენ თურმე,
თვლიან, რომ დათვლა სტატისტიკა არა მხოლოდ,
რომ თვლა ხსნაა — როდონიანი წყალი-სალბუნი.
დაკუტებულს ფეხზე გაყენებს!
და გავლი,
გაფრინდები, ზეცის გასცდები,
უბედურების გორას ზიხლსა ჰკრავ,
და ველარვინ მოვა შენზედა,
რადგან დათვალეს ლაპარაკი და დაადგინეს,
რომ ლაპარაკი და სიჩრუმე მები სულაც არა ყოფილან,
რომ ეს მოია, ორთაბრძოლაა
და ალყაში ის აღმოჩენდა,
ვინც ხმას არ იღებს! თავის ქვაბმი აბრუნებს სიტყვას!
ვის თვალებშიც არასოდეს დგას მოლოდინი...
მიაგდეს მიზეზს,
რადგან დათვალეს,
ზუსტად რამდენს ლაპარაკობს მამრი და მდედრი.
აღმოაჩინეს, რომ ქალები
ცხრაჯერ ნაელებს ლაპარაკობენ ძვირფას კაცებზე.
საშუალოდ, დააყოლებენ ზედაც კაცები,
უხერხულობა რომ გაფანტონ და არ აღიარონ —
ხმას საერთოდ არ იღებს ქალი.
რომ ქალები
ცხრაზღვისა და ცხრამტელია მოდგმისანი,
უცხონი და გადაგვარჩინოს!
კაცი კი ასე ლაპარაკით შება სტყორცნის ბიზონს,
ლაპარაკით გამოქაბულს პოულობს კაცი,
ლაპარაკით აცამტვერებს მტერს, მმას ატყუებს,
კლავს მამას და ერთადერთობს —
ცრუკანონებით მოლაპარაკე!
კაცური სიტყვის დიტატურა —
მარადიული ფორმაცია,
დედის რძით რომ იკვებება და
„აღსაც“ ბოხი ხმით ამბობს!
ლაპარაკით თანაეულფა მდედრის სიჩუმეს,
რომელიც ხან ბიბლ ბარაძებში გამომწყვდეულა,
ხან რემდინარ ძუძუთა შორის,
ხან ცრემლიან თვალებს ჰკიდია,
ხან მოკუმულ ბაგესთან ახლოს, ყბას ახატია
ნათითურებად — იმ უცხობი მხეცის ფორმა აქცეს,
რომ ვერაფრით მოინაძირეს დლემდე მდედრებმა
და ვინც ეცადა, ყველას გამოსდო კლანჭი ყელში,
ყველას სისხლი დააგემოვნა.
ბედინერების ეპოსი კი
დაუსრულებლად ჰყვება და ჰყვება,
არც ქალის და არც კაცის ხმით,
საკუთარი ხმით ჰყვება ამბავს,
რომლის წიგნებსაც ჰკიდიათ ასე:
სიცოცხლის წიგნებსაც ჰკიდიათ ასე:
სისაცის სიბრძნე,
გაძლების სიბრძნე,
ნაყოფთათვის, ცხონებისათვის...

მთვლელები ქალებს მოუწოდებენ,
ილაპარაკონ! ილაპარაკონ! ილაპარაკონ!
თქვან ყველაფერი იმ არაფერზე,
რაშიც მათი ცხოვრება ჩადგა,
თქვან ამ წიგნებზე, საკუთარზეც, სხვისაზეც, კაცზეც,
სხეულებზეც თქვან, თქვან ომებზეც და იქნებ იქცენ
დიქტატორებად,
რომლებიც ნაზი აპრეშუმებით მოახრიობენ
სიმართლეს და
მომინანჯრებულ გილიოტინებს დაამწერივებენ.
უფრო ღია ისარს გასტყორცნიან მოუსავლეთში,
და ბევრად უფრო გრაციოზულად
მოასთობენ ბიზონს კაცთა დასაპურებლად,
აიძულებენ მამრთა მოდგმას
სიჩუმითა სიჩუმისა დამზოგუნველობას...
მაგრამ მანამდე ბევრი სიზმარი გვაქვს გასავლელი.
ეს სიმუნჯე — ქალური სენი, მეც შემეყარა,
სხვა ქალებივით.
მწამს, რომ დღეს ღმერთი სიჩუმეშია,
მწამს, რომ ჩემი ოქროც ესაა...
მწამს, რომ მოთმენას არ აქვს სინდიყი,
არასდროს სკედება,
როცა ტკივილის ცეცხლს მიზომავენ,
თმენის ყინულს მიხარატებენ.
ამიტომაც სიჩუმეს ვირჩევა.
მამაკაცთა ნადგომ თავლაში
რისხვისა და დაუნდობლობის სიბინძურები,
რა უნდა მოხდეს, რომ ლაპარაკი ჰერაკლედ მექცეს.

გვალის სახარი

უცნაური ზაფხულია,
გაგაცალა ფიტი.
დრო — მარადი მონალიზა,
აქრობს ღიმის ფიტილს.
ბოროტების დედამა სთქა,
სიკეთისგან ვაჩენ.
ყველა კითხვა ნაკითხია,
ნაყიღლა სამჯერ.
დაშლილია სამანები,
ყბა ახსნა მამპერ.
არც რვინა ხარ ხალიბების,
უძლო ქარის ნაბერს.
არც ქვები ხარ მეგალითის,
უხმოდ მეგარი ხავსის,
ან პატარა დიქტატორებს
რას აუხვალ ან დიდ?
მეპრაღები... ვამაჭიკებ
გამძლეობის დვრიტას.
სხვანაირად რას გავუძლებთ
იმას, რასაც ვიტანთ?
ყველგან ომი, ომი, ომი,
მშვიდობაც ჰგავს სანგარს.
საკუთარი თავიც ხელში
მიფეტქდება ახლა.
ერთადერთი, ცა მუდმივობს —
ცა სავსე და მშვიდი.
მაგრამ ჲა, რა შეუძლია
ამ ცარგვალის ჭვრიტინს?

მოის გაზაფხული

ასეთი დიდი გაზაფხული პირველად ვნახე,
სიკვდილიც კი იმედების კვირტად იშლება,
ყველა ტყუილს სიმართლის ჩირთი უმნივნებება
სიცოცხლის ნიშანდა...
განედებული ქამის კვერცხიც დაიბზარა,
ყველა ძილი დასრულდა და
მღვიძარების მდინარებში
თევზი — ღვთის სიტყვა სხმარტალებს, ჩქამობს...
ასეთ გაზაფხულს შეუძლია მოაქურის
სასონარეკეთის ყინულებში
ჩაქვავებული
ბედნიერება — ცეცხლის ყვავილი.
ასეთ გაზაფხულს თუ ვნახავდი, არც კი მეგონა,
სად იყავი, წეტავი სად იმალებოდი,
როგორ გიტევდა ადამიანის გული, მითხარი...

ცხოვრება — რლიგარძი

ცას ედავება ვარსკვლავთუხვობას,
გვამებს — მუხათვერდს,
სულყველაფერზე მაღალია —
გვნედება მუხლამდე.
კაცს ედავება — სიცოცხლეს და
მდინარეს — ტალღებს,
უტეხი ღამის ნაქსოვ მშვიდ მზეს
ნარიხით არღვევს.
თავისი თავი ჩვენი ტანჯვით გამოიგონა,
რიდიც აღარ აქვს.
გადაემტენა მეფის გვირგვინს,
თერძის მახათაცაც...
სიხარულს — ღიმილს ედავება და წუთს — შვებისას,
ცის სიკამკამეც ღამის ღიბრად გადაებლიტა.

მე მედავება შენ სიყვარულს,
ვაცლი... ვუყურებ...
ვითმენ, როგორც ტყე —
ჩაბურული სიმწვანის ოხვრას.
ვერ მოვახერხე ამ დუმილის სასჯელის მოხდა.
ჩემი ელვისთვის უთვალავი აქვს მეხთამრიდი.
უსამართლობის სიმართლისთვის
ჯვარსა სევამს თითით.
ქარს ედავება — სივრცეებს და ფოთლების ქოროს,
დროის მუხლებზე გადაიმსხვრევს ფიჩხივით კოლოსს.
ქას ედავება — სიმტკიცეს და ქვიშასაც ითვლის,
ოლიგარქია ეს ცხოვრება, თვალებზე ლიბრით —
ზის, ელის ჩვენს თავს
შესაჭმელად რიხით რო მივგვრით.

თამაში

ეს თამაშია.
ვერავინა მისი დამშლელი.
სინამდვილეს ვერც ვერავინ შემოგვთავაზებს.
როცა სახლიდან ბოლოს მაინც დაგვიძახებენ,
ვგხსენდება, მაშინ შიმილიც.
წყურვილსაც მაშინ ვიგრძნობთ, მაგრამ
სახლის იქით გზა არსადაა,
სახლში მაინც დაგვაპურებენ.
ძილში სიზმრის საჩხარუნოებს დაგვიყრიან,
აზელოზთა ფერად-ფერად ბუმბულის მსგავსებს,
არსებობის ფერად კოდექსებს ...
სახლიც თამაშის ნაწილია...
ფეხსაცმელიც გაგვიცეთა,
ჭუჭუშიც კარგად ამოვგანგლულვართ.
სახლში ყველას მოგვივლიან, ესეც წესია.
უწესოდ მხოლოდ მტვერი იქცევა —
კოსმოსის წვიმა,
და დრო — ორი თავნება თოჯი,
სიმართლიდან გამოჩირკნობი.
არცერთი ტყედება, არ იკარგება...
გვათამაშებები თავის ჭკუაზე.
ბტვრად გვაქცევს მათი ღვარი და გვინოვს,
ერთ დღესც, ვიგრძნობთ,
რომ თამაშიდან გამოსვალასაც ვერ მოვახერხებთ.
სახლი თვითონ მოვა ჩვენთან,
კვართივით შემოგვემენება,
მზეში შეგვიყვანს —
სინამდვილის უმცხუნვარეს არაფრობაში...

ადრე

ადრე, მინაზე ჩვეულებრივად დავდიოდი,
ყოველ ნაბიჯში გემოს ვატანდი
ყოველ მომდევნობის ისე ვდგამდა,
თითქოს წინ რაღაც ბედნიერების მსგავსი მელოდა
და უნებურად ფეხი არ უნდა დამედგა მისთვის.
სწრაფად, უშმრად, ენერგიულად,
მიეკროდ-მოეკროდი,
ლამის ჰერშმი ანეული, უწონო ლამის.

არ ამფრენია ფასკუნჯე ფეხქვეშ,
არც სასახლეთა მაღალ კიბეებს მიყდგომივარ,
რა დამილიდა სანაბიჯებებს —
უბრალოს, სადას, გამჭირვალეს,
გზაც მერგებოდა — ყუათი ჰერნდა —
გზრდიდა და ზრდიდო.

არ მიფიქრია ღალატზე
და იჭვენეულად არ მიფრთხილია
მეჩერიკა მინა.

იოლად და დაუდევრად შემექლო, მევლო,
ჩემი ტერფი მინისა და ჰაერის კვეთას ეხებოდა,
მეტს არც არაფერს.
ვინ უნიათო აკადრებდა ეჭვს ბიჯს და სავალს?

მაგრამ ახლა ველარ შებედავ დელებურად სიმიამიტეს,
ნაბიჯის დადგმას,
ვერც ირგლივეთს შესცინებ, რადგან
ნებისმიერი წერტილი უცებ შეიძლება რომ აგიფეთქდეს,
ყველგან ნაღმია.
შეიძლება ჩაგეშალოს,
ჩასკდეს, ჩავარდეს,
ნაპრალად და უფსკრულად გექცეს,
ახლა ცეცხლის შხამიანი სარეველები
მოძღვია გზებზე სარსოს,
შეიძლება იმათ მარწუს ვერ გამოეხსნე,
შეიძლება სულ, სულ ჩაინთქე
შეიძლება ბრწყალიც ჯაჭვად მოეხვეს ნაბიჯს,
იმავე ბალას, ნამიკრეფიას,
ახლა ნაღმიკრეფია ჰქვია.
ქვაფენილი, ტროტუარი, გაზონი, ჩიხი,
ოთხივე კუთხე,
ყველა ბაცნობი, ყველა კარგად ნაცნობი, მეტიც —
ისე ის და ისე ისინი.
ვეღარ ედობი — ყველაფერი დანაღმულია,
ესეც ჩვენი ბაბილონის ნიუ-გოდოლი.
მშვიდობაც ომი,
ომიც ომი,
სუნთქვაც,
სიტყვებიც...
ფეხის დასადგმელს ვერ პოულო,
სიმართლეს, უფრო...

განეყობა

მძიმე სხეული, რომელიც დაგაქვს
ნიუსად ყველა ნათევი ნერვის,
თვალები — დღეთა ქრონიკად. ცალყბად
ათვალიერებს ამ მზერას ბევრი.
შვებაც სტატუსებს ნისიად მიაქვს,
აქ ან რა უნდათ ირმებს და ნუკრებს,
შენთვის გიორფასში გიხდიან იაფს,
იმ ცოტაშიაც ბოლომდე უკლებ.
სულ სურს, ათასი ღვედი რომ აკრაგს,
გადასახვევი ამბების ქროლვად,
ბედნიერების მოგვალულ სამკალს
აშორის მფანტველ ქარცმათა გროვა.
აპა, ყვავილობს ტკივილი ყველა,
დაზენექილ ტოტებს გინდა რომ გასცდე,
თან ზურგით ცდილობ სამოთხის თრევას,
თავი გვინია თავზედაც გამძლე...

რმი

თანამგ ზავრები დაიღალნენ —
სიკვდილის შოუს გადმოცემით:
ყველაფერი ნამდვილი და რეალურია!
ომის ნაღმა-უკუდა პირი — ჰენდმეიქური,
ძირიად ფასობს!
ადამიანი — ერთადერთია, ვინც ამას უძლებს
ცოცხალიც, მევდარიც ხელს არ აჩერებს!
წერილები ამ ომიდან არ იგზავნება,
კონვერტს მაინც რომ დააკრა სიცოცხლის მარკა.
პირდაპირი ეთერია.
გატუტუცებულ სტარს ჰგავს სიკვდილი,
იცის, ყველაზრის უფლება აქვს,
ხსნის რეიტინგებს...

აბო იაშალაშვილი

სპარაპეტას ხალიჩა

ფრაგმენტები მომავალი რომანიდან

დასასრული

ისევ პიკლიცი

საღამოს ვახშამზე გავემართე ოკეანის პირას.

ინგლისელებთან ერთად მოგხვდი მანქანაში.

— კები მოვიდა, დაბრძანდით, — ინდოელი გვეუბნება და მანქანას გულისხმობს. დავბრძანდით.

— მე ქერძოლი ვარ. შენ საიდან ხარ?

— საქართველოდან.

— ესაა ტომი, პიტი, ჯენი, ჯიმი.

— სასიამოვნოა.

— ჯაიპურის ფესტივალზე შესვლა სამასირუპია ღირდა და ყველას შეეძლო შესვლა.

— ისეთი ლამაზი სარი იყო, ძალიან ძევრი და ესე შედიხარ და იქვე გოგო უზით და ის იცვამს და გაივლის, გამოივლის. ორმოცდათან გამახსენდა. აბრეშუმის, ბამბის.

— ეს რა ხდება?

— თაგორის თეატრი, — კითხულობს ერთი სხვა და ეზოში შესასვლელთან წარწერა და იმის შიგნით და გარეთაც ბლომად ინდოელია.

თაგორის არ ვიცი და პირველად შექსპირი ინდოეთში კალუჭაში დაიდგა. იქ ბლომად თეატრი ჰქონდათ, საცა დაუდგამთ „რიჩარდ მესამე“, „უინდორელი მხიარული ქალები“ და „ჰამლეტი“.

თუმცა ისეც იყო, რომ პახსას უცვლიდნენ სახელს ინდურ ყაიდაზე და მერე შიგ მოქმედ ჰერსონაჟებსაც. სე გარჩინებს მაქებულ, მაქეტის მაგიერ; ომარი, ოტელოს ნაცვლად და ჰაიდერი — იგივე ჰამლეტ.

თუმცა ესაა არ იქმნება და მაქეტი ასლა იქცა რადაპაპალად, ოტელო ბიმსინჯად.

— თევზენ რა გაეგოთ.

ციმბლინი კი იქცა კუსუმუმარად. მერე ესეც არ იქმნებს და იგივე ციმბლინი ითარგმნა უკვე როგორაც მითა ზაპარი, რაც ნიშნავს „ტკბილ შეამს“, ანტონი და კლეოპატრა იყო თარგმნილი როგორც ეკლი ნაგაია, ანუ „შეავ ქალი გველი“, ჰამლეტი კი იქცა „შხამიან გველად“.

— თევზენ რა ნერთ?

— რომანებს.

— ინგლისურად არის?

— მარტო გრემანულად.

— რა შინაარსისაა?

— ისტორიული დეტექტივებია ლიტერატურული ალუზიებით. კიბლინგსაც მოძებნი და ახლა, ასე მგონია, მთელი ეს დალები, თითქოს გარშემო მისი მოთხოვებით ცოცხლდება და თითქოს მის წიგნში ვარ.

— ხო, მართლა, მეც ასე მგონია და რა სამწუხაროა, რომ მის მიმართ დღეს ასეთი დამოკიდებულება გაჩნდა, — ერთი ამათგან, დარბასისელი ინგლისელი ჩაერთო.

— თან რა მცირება მასთან, რასაც ჯიგნ-გონისტურს ეძახიან. მისი იქით კი უდიდესი მნერალია. სრულყოფილი მნერალი, ცალკე ეს საუკეთესო მოთხოვები, ცალკე „კიმი“, აქეთსაუკეთესო საბავშვო წიგნები, საუკეთესო პოეზია.

— მასეა, — თვალები უბრნყინავს ამ დარბასისებს.

კარი ფართოდ გავგილეს ამათმა პოვრებმა და მასპინძლებმა, ისეთი გულით და ლიმილებით, რომ მარტო ამის გამო გაგიხარდებოდა იქ ჩასვლა.

სტუმარ-მასპინძლობა მეტად გულიანი და ხელგაშლილი იციან, სუფრასაც დაყრიდნენ, განა რამეს დაინანებდნენ.

ქართველს რომ გაგივირდება სუფრის დაყრიდა. იქ შოლაგებულთა გერმილებებმა და ჩახობილებმა კი მეტად გამაოცა და სულ დაკარგა ამ სიმრავლისა და სიუცვის არგამეროვების მერე ჩვენთვის ნაცნობმა ჟურნალისტობამ განსაკუთრებულობა. თან თუ გაისხენებ, რომ ღორი ინდოეთში არ იქმევა, ალბათ მუსულმანთა არ გაღიზიანების გამო და ძროხა-ხბო ხომ სრულებით გამოირიცხება, რაკი, მოგეხსენებათ, ნიშნდა ცხოველი ცხოველი ამ იქმევისად რომ იყოს ასეთივე გაქნების მინანქება წარმონაბრძობდა. მართლა ეს ტექსტი იყო. ჩვენთან რომ არ იყოს ასეთივე გაქნების ამძები და რაც როგორაც რომ ქრისტიანობის მთავარ ნიშნად საღალება და ხალხსაც, ცრომი იტყვიანი, ნამეტებავად უყვარს, გამეცინებოდა. თუმცა არ მაქება გასაციის უძრალოდ ამათი ეკლესიანებულურია და, შესაბამისად, აქ ჩვენი აღქმით გამოირიცხება და რაც ჩვენთვის მწარმელებულურია და ვიდრე კარაბერი და იქმევის აქ ასეთებს.

— მე ბერძულ როთოდებულს რომ ეძახიან, იმ ეკლესიიდან ვარ, ქართული ირთოდებულების ცხოველია აქ და იგივეა, ადამიანი დაკალა და იქმევი გააკეთო ხაშლამა.

სიპაბის აჯანყბაც ხომ ამის გამო დაინიჭიანების გამო და ძროხა-ხბო ხომ სრულებით გამოირიცხება, რაკი, მოგეხსენებათ, ნიშნდა ცხოველი ცხოველია ამ იქმევისად რომ იყოს ასეთივე გაქნების მინანქება წარმონაბრძობდა. მართლა ეს ტექსტი იყო. ჩვენთან რომ არ იყოს ასეთივე გაქნების ამძები და რაც როგორაც რომ ქრისტიანობის მთავარ ნიშნად საღალება და ხალხსაც, ცრომი იტყვიანი, ნამეტებავად უყვარს, გამეცინებოდა. თუმცა არ მაქება გასაციის უძრალოდ ამათი ეკლესიანებულურია და, შესაბამისად, აქ ჩვენი აღქმით გამოირიცხება და რაც ჩვენთვის მწარმელებულურია და ვიდრე კარაბერი და იქმევის აქ ასეთებს.

— მე ბერძულ როთოდებულს რომ ეძახიან, იმ ეკლესიიდან ვარ, ქართული ირთოდებულების ცხოველი ცხოველია და ლენდა ამათი ეკლესიიდან ვარ ეკლესიანების მინანქება წარმონაბრძობდა. მართლა ეს ტექსტი იყო. ჩვენთან რომ არ იყოს ასეთივე გაქნების ამძები და რაც როგორაც რომ ქრისტიანობის მთავარ ნიშნად საღალება და ხალხსაც, ცრომი იტყვიანი, ნამეტებავად უყვარს, გამეცინებოდა. თუმცა არ მაქება გასაციის უძრალოდ ამათი ეკლესიანებულურია და ვიდრე კარაბერი და იქმევის აქ ასეთებს.

— ეს რა ხდება?

— თაგორის თეატრი, — კითხულობს ერთი სხვა და ეზოში შესასვლელთან წარწერა და იმის შიგნით და გარეთაც ბლომად ინდოელია.

თაგორის არ ვიცი და პირველად შექსპირი ინდოეთში კალუჭაში დაიდგა. იქ ბლომად თეატრი ჰქონდათ, საცა დაუდგამთ „რიჩარდ მესამე“, „უინდორელი მხიარული ქალები“ და „ჰამლეტი“.

თუმცა ესაა არ იქმნება და მაქეტი ასლა იქცა რადაპაპალად, ოტელო ბიმსინჯად.

— მე ბერძულ როთოდებულს ეს დარბასისებს ინგლისელი და ამბობს:

— მეზობელი მყავს ქართველი. ხო, ინგლისელი ცოლი მოყვანანა, აი, ქუჩას გადახვალ და მეორე სახლში. ეგ უჟეჭველი ეკავების კაცია. უჟეჭველი, — ნიშნის მოგებით იცინის.

მერე ცოტას მიყურებს ეს დარბასისების ინგლისელი და ამბობს:

— მეზობელი მყავს ქართველი. ხო, ინგლისელი ცოლი მოყვანანა, აი, ქუჩას გადახვალ და მეორე სახლში. ეგ უჟეჭველი ეკავების კაცია. უჟეჭველი, — ნიშნის მოგებით იცინის.

ეხლა ძნელად დაგავაკაშირე, ინგლისში, ამის უბანში, მცხოვრები მყავს ქართველი. ხო, ინგლისელი ცოლი მოყვანანა, აი, ქუჩას გადახვალ და მეორე სახლში. ეგ უჟეჭველი ეკავების კაცია.

— გარშემო კი დაგიდან ლანგრებით და ზედ თევზელი სხვადასხვა და ბევრიც სხვადა და ათასიარი.

მერე ცოტას მიყურებს ეს დარბასისების ინგლისელი და ამბობს:

— მეზობელი მყავს ქართველი. ხო, ინგლისელი ცოლი მანანში ამძები და რაც როგორაც რომ ქრისტიანობის მთავარ ნიშნად საღალება და ხალხსაც, ცრომი იტყვიანი, ნამეტებავად უყვარს, გამეცინებოდა. თუმცა არ მაქება გასაციის უძრალოდ ამათი ეკლესიანების მინანქება წარმონაბრძობდა. მართლა ეს ტექსტი იყო. ჩვენთან რომ არ იყოს ასეთივე გაქნების ამძები და რაც როგორაც რომ ქრისტიანობის მთავარ ნიშნად საღალება და ხალხსაც, ცრომი იტყვიანი, ნამეტებავად უყვარს, გამეცინებოდა. თუმცა არ მაქება გასაციის უძრალოდ ამათი ეკლესიანების მინანქება წარმონაბრძობდა. მართლა ეს ტექსტი იყო. ჩვენთან რომ არ იყოს ასეთივე გაქნების ამძები და რაც როგორაც რომ ქრისტიანობის მთავარ ნიშნად საღალება და ხალხსაც, ცრომი იტყვიანი, ნამეტებავად უყვარს, გამეცინებოდა. თუმცა არ მაქება გასაციის უძრალოდ ამათი ეკლესიანების მინანქება წარმონაბრძობ

ԾՐԾՈՒ ԻԵՑԻ ԿԱԼՈՒԱ. ԻՆ ԱԵԼՈՒ ԻԵՑԻ ՀՎԵՐՖ-
ՈՒ ԹՈՒՄՆԵՍՑՈՂԵՑ ԱՅ ՆԱՐՄՈԾԳԵՆԱ ԱՐԱ Ա-
ՅՎԵ, ՌՈՋ ՄԻՍՈ ՊԱԳՐՈԽԵՑՈՒ ՉԵՐՎՈՐԵՑ ԻՆՑ-
ՐԵՎԱ. ՄԻՍԳԱՆ ՏԱՆԱԳՐԾԵԿՆՈՒԱ ԱՐ ՎՈՒԵԿՐՈՎ-
ԻԵՄԹՎՈՒ ԻՆԾՈ ՏԱԿՄԱՐՈՒ ՈՐԵԲԱ, ԴՐԱ ՄԻՆԱ-
ԸՆԵՑՑ ԱԼՈՎԱՐ ՄՈՊՏԱՄԻ. ԵՐՏՈ ԵՐ ՄԵԿՈՒՆԵ, ՌՈՋ
ՕԴԵԽՆՈՒԱ ԱԲՆԱ ՍՄԱԾԼՈՂԵՍՄԱ ԳԱՆԱԾՈՂԵՑԵՑ ՎԵ-
ՐԱԾԵՐՈ ՄԻՇՎԵԼԱ — ԻՆ, ՌԱՎԱ ՄՈՒՎԱՐՈՒ, ՄԵ-
ԻՆԾ ԾՈՒՈԹ ՈՎՈՒ ՃԱ ԱՐԱ — ՄԵ. ՄԱԼՐԵ ՄԵՑ
ՄՆԴԱ ԳՎԱՐՈԳ, ՄԱՆԱՑ ԿՈ ՕԴԵԽՆԱՐԴՈՒԼՈՒԱՆ
ԿՈՐԾԱՍՍ ՎՍԱԾԼՈՂՎՈԳԵՑՈՒ ՃԱ ՏՈՐՎԵԼՈՒՎԵ
ՍԱԾԱՐԴԱԾՆՈՒՄԻ ՄԵՎԳՈՎԱՐՈՒ. ԻՎԵԲՈ ՏՈՆԱ ՄԵՍԱ-
ՄԵ ՏԱՐԴՄԱԾԵՐԱ, ԿԱՐՈ ՇԱՅՈ, ԳՎԱԾԼԱԾՆՈԾՈՂ
ՆԱՐՆԵՐՈՒ ՄԱՐՈՒ+ՎԱյո՞=? «-Տ ԾՈՆԱ ՃԱ ԾԱ-
ԽՐԵՑՈՒ ՍՄՐԱՎԼՈՒԵԿՆՈՒԱ ԵՒՄԵ ԳՎԱԾԿՄԱՐ-
ԵՑ. Այ վիարտան ԵՐՏՈՒ ՎԿԵՔՄՈՎՐՈՒԾ, ՌՈՋ-
ԼՈՒԾ ՈՒ ՄԱՐԱԾ ՎԵՐՏԱՍԵՐՎԵՔՄԻՈՒԼ ԱԵԱԾՎԱՅԻ-
ԾՈՒԱ ՐՈՋԵՑՄՈՒ, ՌՈՄԾԵՑԵՏԱԿ ՍՊՎԵԼՈՒՎՈՒ
ՄԵԿՈԼՈՒԾ ՎԵՐՏԱՍԵՐՎԵՔՄԻՈՒՑ ԱՅՎԵ ՃԱ ԱՐԱ —
ՄՈԼՈՒՎԵՑԵՑ. ՕՐՈՒ ԵՎՈՒ ԾՈՆ ԳՎԱՏԱՅՈՒՍՍՎՈՂԵՍ
ՍԱՄՍԱԿՄՈՒՐՈՒԾ ՃԱ ՎԱՅԻՇՎԻՇՎԵՐԵՑ ՏՐՄ-
ԼՈՒԱ ՎՄՇՄԵՎՐԵՑԵՑ ՃԱ ՄԵԳԻՆԱԿԼԵԵՑԵՑ ՄՇՈՎ-
ՐԵՑՈ. ՄԵԿՈԼՈՒԾ ՄԱԺՈՒ ԳՎԱՎՈՎԱՐՈՒ ՏԱԿԵԼՈ-
ՒԱՆ, ՌՈՎԱ ԾՈՒՈՒ ՎԱՏԵԿՐՆԵՑ. ՄՈՒՆԱՎՈՎԼԵ-
ՐՈՒՈՒ ՃԱ ՍՊՎԵԼՈՒՎՈՒ ՍԱՄՈՒ ՏԱԱՏՈՒ ՄՈՎՎԵԿ-
ՎԵ, ՍԿԱՆ ԿՈ ԳՎԱԿԵԵՐԵՑՈՒ ՎՇՐՄԱՆԴԵՑԵՈՒ, ՌՈՋ-
ԼՈՒԵՑՄՈՒ ԳՎԱՄՈՎԵՎԵԿՄԵՑԵՑ ՎԱԿԱՆՍՈՒԵՑՈ ԻՎԵ-
ԲՈՒ ՏԱՆԱԿԵԱԿՆՈՒԱ ՄԱԺՈՒ, ՌՈՎԱ ԱԿՄԱՐ ԱՐ ՎՎԱ-
ՔԵՑ.

თავი ნულაია

ჩვეულებრივი ქაღლი გოგი

ში დიდხანს იყურება და მერე ბობის საყელურს უმაგრებს.

— აბა, დაეგმშვილობე დედიკოს, — მხილარულად მიმართავს და ყელზე ულიტინებს. ბობი კუდს ისე აქიცინებს, თითქოს ამაზე სასიამონნო მის ცხოვრებაში არასოდება.

დეს არაფერი მომზდარა.
მე სახლში ვრჩები და ფანჯრიდან ვაყ
ოლებ თვალს, როგორ გადიან ეზოში და
უკიდურო რომ მათ სარწყობი მარწყობა.

არ ვიცი, რომ მათი სეირნბის მარშრუტი
ლამის ბობის საბეჭდზე უფრო მოკლეა და
ყვითელ სახლთან ბოლოვდება, რომელიც
(ცხოვრობს ქალი, რომელსაც აფეშებულ
თმა და უზარმაზარი მკერდი აქვს.

ომის, ორგონიც ერთგული ცეკვადა
ლე, გზის გაგრძელებას არ ითხოვს, ხალი-
ჩაზე წვება და სამი საათით იძინებს. ზუს-
ტად იმ სამი საათით, რომელიც ზემოხსე-
ნებული ქალის ქმარს ოფისში ერთი ხარჯ-
თაღრიცხვის მოსამზადებლად სჭირდება
ხოლო ყვითელ სახლში მოალერს წყვილ-
სიყვარულის გასაზიარებლად. მე ამ საან-
საათში ვასწრებ პროდუქტების ნარჩენები,
ისგან უგემური საჭმლის მომზადებას, საგ-
ოთახიანი ბინის მილაგებას, სეირნობისას

დალაქავებული კაბის გარეცხვას და საყვარელი სერიალის ყურებას პირველ რეკლამამდე.

მერე უკან ბრუნდებიან ბობი და ჩემი
ქმარი. ბობი დასვენებული და გამოძინებუ

ლი, ქმარი — დალლილი, გაოფლილი და აფორისებული. ისე ჩანს, თითქმს ბობის მოარგო საბელი და გადაგდებული ჯოხის მოსატანად გაუწერებლად სირბლი აიძულა, თავად კი პარეში იჯდა და მშვიდად აბოლებდა სიგარეტს.

— მოხვედი? — ვამბობ მე. ძალლი და
პატრონი ჩემს დანახვაზე ერთნაირად ინ-
აბებიან.

* * *

မျှောက်တွင် အပြည့်စုတေသန ပိုမိုတော်လှိုင်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အပြည့်စုတေသန ပိုမိုတော်လှိုင်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အပြည့်စုတေသန ပိုမိုတော်လှိုင်ခဲ့သူများ ဖြစ်ပါသည်။

— თ ეს გრინი? — მე კითხება ქალი და მის
ფეხზე შემოხვეულ ბობის თავზე უსვამ
თითებს.

— ଗୋକୁଳ.

— Հինգ, ուշըօք.
— Ի՞նչ սակարեղուա, — ողոմիկ

ଦୂର୍ବଳ ରାଗବିନୀଙ୍କ ପାତ୍ରମଣିକୁ, ଏହା ଉପରୁରେ
ଫଳ କାଲୀଙ୍କ ଓହେବାପରିବୁ ଅରଖେଇନାଥ ମିଦିବରୁ
ଦା ମିଳି ଗ୍ରହକେଲ ଦେଖିବୁ ଶିନାଜୁରୁଲାଧ ଅଦାର
ପାନ୍ଦିବାରୁ ଅରଦାରୁ ମାନିବାରୁଲାବିନ୍ଦ ପାନ୍ଦିବାରୁ

იალექტი გომელი, იათიკიურანი თითებით
— ჰე, ბა, ნამო! — რამდნენჯერმე მკაც
რად ვუმეტორებ, მაგრამ ქალის ფეხების მით
ტრვება ეძნელება, წერტუნით ეგლასუნე
ბა.

ଦେଖିଲୁ, ତାମ୍ଭରୀର କଥା ପାରେ ନାହିଁ, କଥା କଥା
ମିଳା.

* * *

ଫଲ୍ଗେ ଶିରମା ଶିରମା ଗାବାସେଇରନା, ମିଳା ଜୀ
ରାନା. କୌରଙ୍ଗେଲୀ ଶେମିଠକ୍ଷେପାବା, ରଣତ୍ର ବିଗ୍ରହାନ୍ତେ
ଢିଲା. ତିନିଟିମିଳିର ସାମିଶାଅନ୍ତର୍ଭାବରୀ ଗାଵ୍ଯାଧିଦା, ମା
ଗରାମ ଏହି ଦାରୁନ୍ତର୍ଭାବରୀ ପାଇଁ ପାଇଁ
ମାନିନ୍ତିରିବୁ କଥା କଥା କଥା କଥା କଥା କଥା କଥା
ମାନିନ୍ତିରିବୁ କଥା କଥା କଥା କଥା କଥା କଥା କଥା

საბელი ასფალტზე. მისი უკამაყოფილოდ
გაძევება და ქმრის შეკურთხება არ ესმის
სახლში შიშვლად მოხეტიალე ქალს და
არც კაცს, რომელიც სამზარეულოში ტრ-
უსისა და მაისურისა ამარა დგას და მაღუ-
დარას თიშავს სწორედ მაშინ, როცა უმუშ-
ევრად დარჩენილი, გაღიზიანებული სხვი-
სი ქმარი გასაღებით აღებს საკუთარი სახ-
ლის კარს.

მერე ისე ხდება, როგორც უნდა ხდებოდეს. „ეს ის არაა, რაც შენ გგონია“ მხოლოდ იმ სერიალში შეიძლება თქვას ვინმეტ, რომელსაც მე კუუყურებ ჩემი მოღალატე ქმრის დაბრუნებამდე. რეალურად ყველაზ იცის, რომ ზუსტად ისაა, რაც შენ გგონია და სახლში ჭურჭლის მტვრევის ხმას ქალის კივილი ფარავს. სანამ წყვილი ტანსაცმლის აკრებას მოასწრებს, უფროსს ზე, ინფლაციაზე, უმუშევრობის დონის ზრდასა და ნახევრო სამყაროზე განაწყენებული ქმარი მამამისის მემკვიდრეობას — ნახევრადავთომატურ 1911 წლის დამტვერილ პისტოლეტსა დაფილად აგნებს კარადის თავზე და ქუჩაში გავარდნილ უცხო მამაკაცს, რომელსაც მკერდში საყვარელივით ჰყავს ჩაკრული ტანსაცმლი, ცეცხაში საშინელი, ცივი ტკივილი ხვდება, რომელსაც მოჰყვება ბლანტი სიბნელე, რომელიც ნელ-ნელა ელვრება თვალებში. უკანასკნელი, რასაც ამჩნევს, ქუჩის მეორე მხარეს მდგარი ძალია, რომელსაც კაბილებით უჭირავს საყელურზე შებმული საბელი და კუდს გულგრილად აქიცინებს.

ქალის კივილი ვერაფერს ცვლის, მხოლოდ ლაიტმოტივად გასდევს სიტუაციას და საოცრად უხდება შეწყოობებულ სახეს ქმრისას, რომელიც ორი საათის ნინი იმედისმომცემი ბუღალტერი იყო, ახლა კი უმუშევარი მიკომლა.

մեզարո ծցվլելուա.
Մյ սաხլնի ցնուզար, ჩյմո սյըրուալուս პոր-
ցելո րյշկամա սրջուլգեքա დա արթենաდ
զագրძելու մյօրու նանլուս պյուրեბաս, რ-
ա-
ցան ցեր ցերդազ, րոցոր ցրոցգեքա ხ-
լու կյժիաშո, გասուսելուանեծուլո մամակաცուս
որցալուզ, րոմըրծաւ თացուսո սայցաւեցա
ტանսա պյուրելո ზիւ այրու და լուս თვալցիւտ
ცուսէ ոյս պյուրեბա. մեռլուն նամիւրա დ ի ց-
րուծ հյմիս պյուրագունդաս սասենրագու დաե-

ମାର୍ଗେବିଲୁ ମାନ୍ଦ୍ୟାଙ୍କିଳି ସିର୍ବ୍ୟନ୍ଧେବିଲୁ ସତ୍ତା, ରନ୍ଧେଲୁ
ପିତ୍ତରିଦଫାନ ଶ୍ଵର୍ଦ୍ଧେବା ହିମ୍ବ ଯୁରତାଶମ୍ଭରାଶ.
ୟୁଗିତ୍ୱେଲୁ ସାବଲ୍ଲିଲୁ ନିନ ଦାଲ୍ଲି ରନ୍ଧମ ହିନ୍ଦୀ,
ଦଂଖିବା, ରାମିଦ୍ରବନିମ୍ବ ବ୍ୟୁତି ଆଗିନିର୍ଦ୍ଦେବା ତାଙ୍କିଲୁ
ପାତ୍ରରନ୍ବିଲୁ, ରନ୍ଧେଲ୍ଲିପି ଅର୍ପ ଡଗ୍ବେବା, ଅର୍ପ ଏଦା-
ବୀଲୁ, ଅର୍ପ ଜୋବୀ ଲିବରୀଲୁ ଦା ଅର୍ପ ଦର୍ଶନିର୍ଦ୍ଦେ
ଯେଜ୍ୟେରେବା. ଶିଶ୍ଵେଲୁ କାଲୀଲୁ ଶେଷମ୍ଲିଲ୍ଲି ସାଥୀ
ୟୁଗିତ୍ୱେଲୁ ସାବଲ୍ଲିଲୁ ଉତ୍ସାରମାତ୍ତାରୀ ଝାନ୍ଦିଜାରି-
ଦଫାନ ହିନ୍ଦୀ, ବେଳୀ ଉପରୁଦୀପି ମାମାକାପି, ରନ୍ଧେ-
ଲମ୍ବାପି ଗ୍ରେରନ୍ଦେବି ନିବେଲୀ ଉତ୍ତାଵାଚୀ, ଉପବୀ
ଦାଧାମିନାନ୍ଦେବିତାବା ଗାନ୍ଧେମରକ୍ତପମ୍ଭୁଲୀ ଦା ଗା-
ନ୍ଦୁରାକ୍ଷେତ୍ରେଲୁ ଲିନ୍ଦିଲୁ ଏବଂ ଦାମିଲୁ ଏବଂ

ულებული ჩასს, ეს ძაღლმაც კი იცის.
ძალიან კარგი, ეგრე მოუხდება. წიხლი
ჩაზილოს თავისისნაირებს — ფიქრობს ბო-

ବୀ ଦା ଇହାରୁଣ୍ଡବା ତୁମ୍ଭେବୁ
ଏକ ଗାସିକିପିରଙ୍ଗେ, ରମ୍ବ ଶମ୍ଭବ ସାବଲମ୍ବ
ପର୍ବତୀରୁଣ୍ଡବା ଦା ମୁକ୍ତିବାର ପାତରନବନ୍ଧୀ ଲାଦାର ଝିନ୍ଦିରଣ୍ଡବା
ଏକପାଇଁ ରମ୍ବ ଏଲାନ୍ଦିରଙ୍ଗେବା, ରମ୍ବିଲୁ
ନ୍ତାମନ୍ଦିରଙ୍ଗେବା ଦା ଦାଖିଲାକ୍ଷେବୁ
ଏକପାଇଁ ରମ୍ବ ଶମ୍ଭବା ଦା ଅର୍ଦ୍ଧାରିଗୁରୁ
ଏକପାଇଁ ରମ୍ବ ଶମ୍ଭବା ଦା ଅର୍ଦ୍ଧାରିଗୁରୁ

ბორია, მსოფლიოში ყველაზე ჩვეულებრივი ძალია.

ლიტერატურული გაზეთი

ახლა ეგა ცილისმნამებლობს. ქალებსათ, განა, ერთსა და ორ ქალსათ, ქალებსათ! ჩემს მრევლში მეტი-მეტი ორი ქალი იყოს მაგნაირი.

მარიამი — ორი? აბა, საიდანა? ერთი, თუ გწებავს, ტუხაანთ ქერივი იყოს ეგეთი სულნასული... მეორეც... მეორე ვინა? პო, მარიო — იმ ბებერმა იმანა მოიყვანა ეგ ვარდივით გოგო და გააუბედურა. აბა, ქალს თუ ყველაფერი თავის დროზე არ ექნა...

მღვდელი — ეგც ორი, მეტი ვინ არი? (ილოს შეუტევს) თუ არის და თქვი! რომელა? აბა, გვთხარ, რომელია?

ილო (კოვად) — არა გამოვა, რა. მე მაგების მთემელი არა ვარ. ერთიც რომელსენ, სხვა ადარ მენდობა, ვინ მომექარება?

კატო (მღვდელს) — აპა, არც ახლა გამყრით ამ კაცა? იცოდეთ, თუ ჩემს თხოვნას არად ჩააგდებთ, თავს მოვიკლავ!

ძალისრო (კატოს) — რა ამბავში ხარ შენა, დედაკაცო! ეგრეც არ არი საქმე! აქა ბევრი რამ არი საჩიხიავი და დასასწავლი. (ილოს) კაცო, ერთი ეს გამაგებინე მე შენა — აი, მე ბატონი ვარ და ამდენი ქალი მე, ბატონს, არ შემომძლევია და შენა... შენ როგორ ახერხებ მაგდენსა, ჰა?

ილო — ამას რა მოხერხება უნდა, შენი ჭირიმე!

მარიამი — არა, მანიცა, მანიცა? იქნება, გაგვაგებინო, როგორა?

ილო (მორცხვად ჩაიცინებს, ხელისგულს კისერზე მოისახს, მერე ნარბს შეჯერავს. ისე ინყებს, თთქოს საიდუმლოს გამხელა წამებით აიძულესო) — ჯადო მაქეს, ბატონი, ჯადო! აი, მივდივარ საითმე, არა?

კაცო (მარიამის) — აპა, ისეთი რა ამბავში ხარ? რა გითხარი მე შენა? მთავარი ჯერაც არ თქმულა აქა, მთავარი ჯერაც წინ არის!

(ილოს) გაჰყევი, შენცა მიხვედი ზედა, ვნახოთ და არა ქნა, არ დაგნებდა, ახლა რას შევები?

ილო — აპ, აპ! ძალადობა არ იქნება, არაფრით არ იქნება! მაგრამ ისეთებიც არიან — გაუბედავინი — ცოტა ძალის მიტანება უყვართ. ისეთიცა ყოფილა, არ დამნებებია, არ უნდა და რა? მე რა... არ უნდა და უნდა! გავტრიალებულვარ და წაგსულვარ.

ძალისრო — მერე რა, მერე რაო, რო წასულიარ?

ილო — სეირი მერე ინყება — ერთი-ორი თვე ვითომ ვერა ვზედავთ...

მღვდელი — ცოდვაზე ამდენ ლაპარაკი არ ივარებს. მოკლედ მოვჭრათ — აი, წვიდა, გაბევევი, ჰერინი ეგ დეითისგან გმობით საქმე. რა დაგინახოთ ვინმეგა?

ილო (ლიმილით) — აპა, რასა ბრძანებ, მამამი! მანამ, სანამ დედაკაცი სადმე დაგიხვდება, თვალს თვალში გაგიყრის და ეგრე დაგიძახებს, ყველაფერი ანინილ-დანინილი აქეს — დროცა და ადგილიცა. დედაკაცი ეშმაკეულია, უნდა დაგაცადო, დედაკაცის ეგ არ შეეშლება. კაცს შეიძლება შეეშალოს, ქალს — არა. შენა კიდევა, კაცსა, ერთიც თუ შეგებალა, წასულია შენი საქმე! იმას უნდა დაგაცადო, მე მუდამ ეგრე ვშვრები და თქვენც დაისნავლეთ — ეგრე სჯობია!

მარიამი (წარიმის) — ნაპატარძლევებზე. ძალისრო — გინდაც ეგ იყოს!

ილო (თავგაბეზრებული) — აპა, მეტი რაღა მოგახსენო, ბატონი!

ძალისრო — ჰო, კარგი. მიხვდი, რო შენზე გული უდნება, მერე? ჯერ ერთი, საიდან იცი, რო გული უდნება?

ილო — იმითა ვიცი, რომა... თვალი თვალში თუ გამიყარა, სხვა რაღა მიხვედრა უნდა! ზოგი ისეთია, სულაც გატრუნულია, პირზეც ხილაბანდი აქეს აფარებული, მაგრამა თავის სათქმელსა თვალებით მეუბნება. მე კიდევა მისი თვალების ნაუბარი ყურებში სიტყვებად მესმის.

ძალისრო (მოუთმებლად) — ეგ გავიგე, რო გითხარა შენზე გული მიდნებაო, აი, მაგას იქით არი ძნელი, თორემა ეგ რა, ეგ არაფერია!

ილო — მართალი ხარ, ბატონი, ძნელია, ვინც არ იცის, იმისთვის არი ძნელი, თორემა... უნდა იცოდე!

მღვდელი — ეგითი რა იცი, შე მამაცხონებულო?

ილო — აი, გუშინ ცელი მხარზე გადამდო და ორლიში მივდიოდი... ჩემთვის მივალევები, რა... ბოსტანში ისეთი დედაკაცი დასას, თვალი უკეთესს რას ნახამს. გაიმართა ის ქალი წელში და შემომზედა, მეც შევხედე და თვალი თვალში ისე გამიყარა, ყველაფერს მივხვდი.

მღვდელი — მერეზელი და საძაგლის მოუბნეა ეს კაცი! (წამოგება, სავარებლს ხელს დაავლებს) მორჩა, მე ამ ამბის გაგონება ალარა მწადია. ეგე, იმ ხის ძირია ვინები!

მარიამი — ნეტავი, რა იცი, შე მამაცხონებულო?

ილო — აი, გუშინ ცელი მხარზე გადამდო და ორლიში მივდიოდი... ჩემთვის მივალევები, რა... ბოსტანში ისეთი დედაკაცი დასას, თვალი უკეთესს რას ნახამს. გაიმართა ის ქალი წელში და შემომზედა, მეც შევხედე და თვალი თვალში ისე გამიყარა, ყველაფერს მივხვდი.

ძალისრო — რა ამბავში ხართ თქვენა. ე, მანდა დასხედით და ნუ მიზეზანობთ! დაბრძანდი, მამაო. შენც დაბრძანდი, მარიამ! ეს საქმე უნდა გავარიგოთ (ილოს) ჰო, მერე, კოტანები, მერე? ყველაფერი ვი-

ცოდოო, აბა, რა იცოდი ეგეთი?

ილო — ვიცოდი, გაბრუნდებოდა და წავიდოდა, ისიც ვიცოდი, თუკი გავყვებოდი, საქმეს წინ არაფერი დაუდგებოდა.

მარიამი — ეგ რომელი იყო, ვისი ქალი?

ილო (ეშმაქურად იცინის) — ჰე, დედაკაცთან საქმე დავიტირო და იმისი სახლში ხალში ვასხენო? ეგ რა ვაკაცის ხელია!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — ნუ უშლი, ხელს ნუ უშლი, ბოლომდე თქვას ამ არაგასახარებელმა! (ილოს) ახლა იქნება, ისიცა გვითხრა — დედაკაცი რა გაბრუნდა და წავიდა, შენა?

ილო (ეშმაქურად იცინის) — ეგვე, მაშ, როგორა! გავყევი კავნა?

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი ლაპარაკი რად მინდა, მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედაკაცი არ შევირცა არ შევირცა... აპატორი (ქარის მოუტრირალება) — მე ამისი გაყრა მინდა, ახლავე მო-

ათავეთ ეს საქმე!

ძალისრო (მარიამის მოუთმებლად) — დედ

საპეტიონი, ფართო მკითხველი
დღეს უკვე თანდათან იაზრებს ზაირა არ-
სენიშვილის, XX საუკუნის ამ ერთ-ერთი
უმნიშვნელოვანესი ავტორის, სრულიად
უნიკალურ შემოქმედებას და, იმედია, არც
იმას გაიკვირვებს, თუ ვინმე წაკითხულით
აღტაცებული და იმავდროულად ენან-
ყლიანიც მის სამჩერლო ბეჭას მტკრიდან
გამომდებული მარგალიტა შეადარებს.
ან სხვას რას შეიძლება მიამსგავსო ლამის
ესთეტიკურ შეკთან გათანაბრებული ის
შთაბეჭდილება, რომელიც ჯერ რიგით მე-
ორე რომანმა „გა, სოფელომ“ (პირველად
სწორედ ის დაიბეჭდა ჯერ 2002 წელს და
თითქმის შეუმჩნეველა დარჩა, თუმცა
2019-ში სათანადოაც გახმაურდა) შემდეგ
კი 2021 წელს გამოქვეყნებულმა პირველ-
მა რომანმა „რეკვიტემა“ მოახდინა?!
„

მუსიკა აქ ყველა სტრიქონში იგრძნობა, ქარიც კი ფორტეზე ქრის. თუმცა უჩვეულო კონტექსტში მოხვედრის განცდას ბატებს არა ის, რომ, როგორც ასეთ შემთხვევაში მუსიკა აქ ყველა სტრიქონში იგრძნობა, ქარიც კი ფორტეზე ქრის. თუმცა უჩვეულო კონტექსტში მოხვედრის განცდას ბატებს არა ის, რომ, როგორც ასეთ შემთხვევაში

ვევაში ლიტერატორები ვიტყვით ხოლმე, სამყაროს მიკრომოდელად აღებულია თბილისის ოპერისა და ბალეტის სიმფონიური ორკესტრი და მასთან დაკავშირებული ისტორიები XX საუკუნის 30-იანი წლებიდან ეგრეთ წილდებული „დათბობის ხანამდე“; არც მხოლოდ ის, რომ ტექსტი გაჯერებულია მუსიკალური ტერმინებით, გენიალურ კომპოზიტორთა სახელებითა და მათ ხანარმოებთა სრულიად ორიგინალური შეფასებებით; არც თითოეული თავისოფას გალაკტიონს ეგრეთ წილდებული „ზარინშიანი წიგნიდან“ აღებული ღრმა აქცენტების შქონე სტრიქონების ციტირება, რომლებიც რომანში ერთგვარი კამერტონის როლს

მოხსეველის, ბედის ანარეკლია. როგორია ეში? აა, ისეთი, ბოლშევკების ერთ-ერთი მყვირალა ლოზუნგის, „შეუცვლელები არ არსებობს!“ სიბრივცესა და ასურდულობას რომ ამტკიცებს, თავისი ნათელით უნიჭობის და მისგან გამოწვეული გონებრივ-ემოციური შეზღუდულობის ბურუსს რომ არღვევს. ჰოდა, რაღა დასმენა სჭირდებოდა იმას, ვინც მთელი არსებით შეგმუდლობისა და მორჩილებისთვის მზადყოფნაში გაურკვეველი ვადით დაპაუზებულ ადამიანებს ერთი ფრაზით, ერთი ჟესტით აც კი არ ჰგავდა. თითქოს ამ გაუგებრობაში საიდანაც, გამორიცხული არ არის სხვა პლანეტიდანაც კი მოხვედრილს, მუსიკა

სისხლის უფასერულში....". აქ და მსგავს პა-
საეჭბში ავტორი პოეტური და მუსიკალუ-
რი ინტონაციების ჰარმონიზაციის უმაღ-
ლეს დონეს აღწევს.

თუმცა ტექსტში ასეთი განწყობილება, შეიძლება ითქვას, ერთგვარად ტალღოვანია. იგი მკეთრად იცვლება მაშინ, როდესაც საფრთხე თვით ხელოვნების არსებობას ემუქრება. რომანში ეჟისა და ალიო ჩივაძის ურთიერთობის ისტორია მოცარტისა და სალიერის ურთიერთშეუთაგსებლობის კლასიკური ხაზით ვითარდება. ერთი მოვლენაა, სულის ხსნა და შვება, „თოთო ბავშვივით გასაფრთხილებელი“ და გასათავისებელი. მეორე თვითმარქვია,

ნონა კუპრეიშვილი

ଓଡ଼ିଆରେ କାମକାଳୀଙ୍ଗରେ ପୁସ୍ତକରେ ବାନ୍ଦାଲ୍ପାତା

სარულებს, არამედ ის, რომ ამ ყველაფერს
სათანადო მხატვრული ეფექტით განაღა-
გებს და წარმოაჩენს თვით ავტორის შინა-
განი თავისიუფლების ხარისხი, ჯიუტი ერთ-
გულება ერთხელ განცდილის თუ მოსმე-
ნილისადმი, სიღრმესა და დამაჯერებლო-
ბას სწორედ ავტორის ლიტერატურასა და
მუსიკასთან თუ მუსიკასა და ლიტერატუ-
რასთან ურთიერთობა რომ ქმინის. თვითონ
ზაირა არსენიშვილი ამ შესაძლებლობას
„მატერიალურად ხორცშესხმული ასოებ-
ისა და ნოტებს გულსა და გონებაში ამბ-
ად ან, შესაძლოა, ლეგენდად გარდასახ-
ვას“ უწოდებს. „იქნებ ლირდეს, ოდესმე მა-
ინც, თუ ღმერთმა გადმომხედა, ამის დაწ-
ერა“ — ნატრობს ავტორის პროტოტიპი,
ორკესტრის მევიოლინე ქალი, რასაც ასე
ეხმაურება ორკესტრისავე მესაყვირე, რო-
მანის გარკვეულნილად ოდიოზური პერ-
სონაჟი ჯეირან (ჯერიკო) ქიბიმაური: „და-
ნერა? ეგეთ რამეს ვინ დაგიბეჭდას?“! და
თუ მოვიდა ისეთი დრო, ჩემი ძვლევიც ალ-
არ იქნება და ღმერთმა ხელი მოგიმართოს.
პასალისაზე...“.

თვითგამოხატვის უზენაეს საშუალებად მიაჩნდა. ან როგორ უნდა მორიგებული-ყვენ ერთმანეთთან „მშვენიერების მარა-დიული და სათუთი ხატის“ მუსიკით ამეტ-ყველებისკენ სწრაფვა და ხალხის სახელით ხალხის განადგურების ის მრავალწლიანი „ბოროტი და სასტიკი თამაშა?“ — „ტერორ-ის დროს ძნელია გათვლა, ამიტომ საჭ-როა, გაერთხა მინას და თავი მოიმკვდარუნო, ის, რაც ეჟისტვის სრულიად წარმოუდ-გენელი იყო“ — ამბობს ეჟის საყვარელი ქალი განო, რომანის კიდევ ერთი ორკესტ-რანტი. მათი ხანმოკლე სიყვარული, ფაქ-ტობრივად, მუსიკის ჯადოსნური ვერპაბა-იზაციაა, რომელიც სრულიად უადგილ-ოდ, „სისხლის წვიმების დროს“ იშვა და ამ-იტომაც მალევე დაიღუპა. ზაირა არსენიშ-ვილის მიერ დანახული ეს ურთიერთობა ფაქტია, მაგრამ იმავდროულად შეულა-მაზებელი და ბუნებრივი. აი, როგორ უხს-ნის ეჟი თავის განოს იმ მუსიკალურ მო-ნაკვეთს, რომელიც აქვე, ჩვენ თვალწინ, გალაკტიონის „ატმის რტოო, დაღალულო-რტოოს“ მიხედვით იქმნება: „აი, უყვარე! ფლეიტა შენა ხარ, რომ იცოდე უნაზესი, მაგრამ დაუმარცხებელი მშვენიერება... აი, ეს სეკუნდები შენი კვერსაა. ასე იწყება, და მაშინვე გუნდი მიმართავს ატმის რტოო ყოვლად ტრადიციულად და გულში ჩამ-წვდომად: ტონიკა, სექტა, კვარტა ტონიკა, ატმის რტოო... „ეხლა ზღვაა, ეხლა სისხ-ლის დროა“ — აი, ეს არის ჩემთვის კულ-მინაცია. აქ უკვე არავითარი ტრადიციუ-ლი გულშიჩამნვდომობა აღარ არის... ეს უნდა იყოს სულის ამოსვლის პიანისიმო. გესმის? ისეთი შთაბეჭდილება, რომ იმ ნე-რგთან ერთად შენც ჩაიხედე ზღვისა და

სალიერისებურ გულმოდგინეობასაც კი
მოკლებული, სინამდვილეში სამთავრობო
სუფრებზე თავალერილობისთვის მო-
ნოდებული (...ჩანგალი არ გაჩასაკუნდებო-
და სამთავრობო მეჯლისებზე, ალიოს მრა-
ვალუამიერი რომ არ შემოეძახა“). ავტორი
მას „ფეხთამლოკა ხელქვეითს“ უწოდებს,
რომელსაც ზურგს საბჭოთა „ურავნილოვ-
კის“ (გათანაბრების) იდეოლოგები უმაგრ-
ებენ. ამ პერსონაჟთან მიმართებით ირო-
ნია ზოგან ზღვარსაც კი სცდება და სატი-
რულ ელფერს იძენს. მაგალითად მაშინ,
როდესაც ალიო „საბჭოთა სამოთხეზე“
ოპერის შექმნას განიზრახავს. ოღონდ ვერ
გადაუწყეტია, როგორი ფორმით გააცო-
ცხლოს ოპერის სცენაზე ახალგაზრდა კო-
ბა, „სტალინს არიები როგორ ვამლერო, არ
ვამდერო და სტატისტად ხომ ვერ გამოვ-
იყვანა ამხელა ბუმბერაზ ადამიანსო?!.“ და
გამოსავალს, რა თქმა უნდა, ლავრენტი პა-
ვლოვიჩთან პოლუობს: ფიზიკურად ნუ გა-
მოიყვან, თუმცა ყველა და ყველაფერი მი-
სით უნდა სუნთქავდეს. საკმარისია გა-
ირკვეს, რომ ესის დალუკვაში სწორედ ეს
„ბედისნებიერია“ ჩარეული (დიახ, ალიომ
ეჭიზე „ანტია, ანტის“ ძალილი უფროსო-
ბას ყურები გაუხვრითა), თვით ავტორის
პროტოტიპი მევიოლინე ქალი ალიოს და
მისი სახით სხვის ადგილს ჩაფრენილ ყვე-
ლა მედროვეს ასე შერისხავს: „იუდა, იუდა,
იუდაზე უარესო! შენ ხომ არავისოთვის მი-
გიყრია ოცდაათი ვერცხლი! გააასე და
გაამრავლე, ორდენებად, ჯილდოებად,
შემწვარ-მოხრაკულებად აქციე, სა-ზიზ-
ლარი!“. აშეარაა, თვით ავტორიც ხელოვ-
ნების ხელყოფას ვერავის აპატიებდა, საბ-
ოლობოდ ბოროტებასთან ბრძოლას ავტო-
რი მაინც ჰანა არენდტის პრინციპით აბ-
ჯობინებს: „ზღვარგადასული მიძალადე-
ბი და პოლიტიკური კრიმინალები დაკინ-
ვის წენებევე უნდა გავსრისოთთ“, რომ წე-
რს. სწორედ ასე, პაროდიირებულდა წარ-
მოდგენილი მუსიკოსებს შორის, „შემთხვ-
ევით“ მოხვედრილი „დემაგოგიის ჯორც-
ენზე შემოჯდარი“ ადმინისტრაციული
მოხელე, გრძადი პეტროვიჩი: „რევოლუცი-
ისადმი მგზნებარე ერთგულების ნიშნად
გენამ ცხრასა ჩივიდმეტშირომ ჩაიცა წით-
ელი ტრუსები, მერე აღარ გაუხდია... ეჭი-
დებიან, ეჯაჯგურებიან ცალკე ტანერჩა,
ცალკე დედა, — ერთი საათით მაინც გაიხ-
ადე, გაგირეცხავთ, უცემ გაგიშრობთ და
ისევ ჩაიცვიო, — მაგრამ ვერაფრით ვერ
ჩააძრეს“.

მიუხედავად ყურადღების კონცენტრ-
ირებისა ბოლშევიზმ-კომუნიზმის უმძიმე

„საგმირო საქმეებზე“ (დაკითხვაზე მყოფი ეჭა ხადაროვსკი ჩეკას ქვაფენილს რომ დაანარცხა; განოს სილამაზე „ბერიქალის სქესდაკარგული ულაზათობით“ ჩაანაცვლა; ორკესტრის პირველი მევილინებ, სამუშალი ციხეებსა და ფრონტის ხაზზე ათრია; უკალოდ გააქრო უბადლო მესაყვირე ვალია ვოლასკი; მისი მონაცე ჯერონ-ჯერიკო, რესიტის თავადაკლულ მომხრედ აქცია და სულიერად დაამახინჯა; რუსპირელი გიგა დელებუტაშვილი ჩეკასიტ გელგუტად ტრანსფორმირდა; გენას, გენადი პეტროვიჩს, „კონცერტმასისტერსა და ორკესტრის ინსპექტორს, მთელი ახალგაზრდობა მაუზერი რომ ეკიდა“, ტვირი სამუდამოდ ისე ჩაუკირა, რომ „ორკესტრის იდეოლოგიური ჩირალდნობა“ აკისრებინა და სხვა), ზაირა არსენიშვილის, როგორც მწერლის მხატვრული ამონცანა, რა თქმა უნდა, მანც ცალიდება ამ მოვლენათა თუნდაც დიდი მხატვრული დამაჯერებლობით აღწერას. „მნერალი სწორედ იმიტომ იმარჯვებს, რომ ბოლშევიკურ რეპრესიებს გოლგოთის მისტერიის მეტაფიზიკურ გაგრძელებად მოიაზრებს და მკაფიოდ გვეუბნება, რომ ეს რეპრესიები ჯერაც არ დასრულებულა“ (გიორგი ლობჟანიძე, ტანჯვის გრდემლზე გამოკვერილი სიხარული, „არილი“, 2009). კიდევ რა ქმნის ზაირა არსენიშვილის ამ საგულისხმო შეფასების საფუძველს? ცხადია, სრულიად გამორჩეული მოუბარი მთხრობელი და მისი არა მარტო ყოვლისმხედი, არამედ ყოვლისალმქმელი თვალი, თვალი, რომელიც უპირველესად ჩვენი ასე „დავიწროებული გულებისა და საეჭვო ხსოვნისენაა“ მიმართული. ეს ლექსიკური მასალის ოსტატურ, ვიტყოდი, ვირტუოზულ, ფლობაზე ბევრად მეტია და ამ მეტობითაა კიდეც, პირველ ყოვლისა, დაძლეული შეურაცხყოფის ტკივილით გამოწვეული ის ბოლმა ან, თუ გნებავთ, პათიურიობა, რომელიც იმ საშინელ ნლებს უნდა დაეგროვებინა. ვინ იცის, როგორი ძალისხმევით აღმოჩენილ-დამახსოვრებული და შესისხლორცებული მწერლის ეს სიტყვიერი მოზაიკა კიდევ ერთ განცდას ბადებს. საგანთა და მოვლენათა არსში წვდომა, რომელიც რომანში თითქმის ყოველ მესამე გვერდზე გაბნეული სენტენციებითა და ლირიკული წიაღს-ვლებითა გადმოცემული, შლის დროთა კავშირის ტრადიციულ თანმიმდევრობას და ჩვენ, „რეკვიემის“ მეითხელები, დღვენდელობიდან პირს, როგორც მერაბ მამარდაშვილი იტყოდა, „ქართული გენოტიპის დაკარგული მოხაზულობისკენ“ ვაპრუნებთ, ვნედებით ჩვენივე კულტურული სიძველის გაფრენმერთალებულ წინებს, უკახლოვდებით დიდი ქრონისას იმ იღუმალ მრებებს, რომლებმაც შეგვემნა და ერთხანს გვატარა კიდეც. ამასთან კთავისუფლებით სხვადასხვა ჯურის მითების ხავისის გან და გვახსენდება მთავარი: რატომ და რით შეიძლებოდა ვყოფილიყავით სინამდვილეში საინტერესონი. საბოლოო ჯამში, ეს მაინც იგივეა, რაც სიტყვის, როგორც „სანებისთა სანებისის“, როგორც პიბლიური „პირველად იყო სიტყვის“ მნიშვნელობის თითოეულ ჩვენგანში გაცოცხლება, პაიდეგერისებურად კი „შინ დაბრუნება“. ასეთია და ამაზე არანაკლებ ზაირა არსენიშვილის ენის ძალმოსილება.

დროისა ამ ყოვლისმომცველობას განასახიერებს მთხოვნელის ბებია (შემდგომ იგი უფრო ფართო კონტექსტში ნარმოდ-გება რომანში „ვა, სოფელი“), რომლის მეტყველება, ცხადია, საგულისხმოა არა მარტო ფორმის, არამედ შინაარსის თვალ-საზრისითაც. ქრისტიანული მორალიც და გულმოწყვალებაც უფრო შორის ვერ წავა, ვიდრე მისი ლოცვები ყველა სულიერზე, განსაკუთრებით კი სტალინზე. ეს, ფაქტობრივად, ლოცვაა მონუსხეულ „საბჭოთა ხალხზე — ბედეკრულსა და აბსურდულზე“. როგორადაც არ უნდა იმუშაონ მომავალში ეგრეთ ნოდებულმა ნანოტექნოლოგიებმა შეგრძნებების გაფართოებასა თუ სხვადასხვა რეცეპტორების გაძლიერებაზე, მთხოვნელის ბებიას (ისევე როგორც „ვა, სოფელის“ განუმეორებელ ქალებს) ვერ გადაფარავენ. ამიტომ, თუ ამ მოსაზრება-ში ნახევარსუმრობასაც გავუუვთ, გამორიცხული არ არის ზაირა არსენიშვილის რომანების ხვალინდელ მკვლევარს ამ პერსონაჟათ მონოლოგების სპეციალურ დისკებზე ჩაწერა და მათი „ჩაკრულოსთან“ კოსმოსში გაგზავნაც კი მოუნდეს. „ქვიშით საბლის გრეხა და სიცრუით ქვეყნის

შენება ერთიანი”, „შენს წუთისოფელს, შენს წილ სამყაროს რომ მიაყურადებ, შეისმენ, გაუგებო — ეუბნება ბებია თავისი შვილიშვილს და ეს შეგონებები არა მარტო იმ ცნობის მოყვარე პატარა გოგოსთვის, არამედ ჩვენთვისაც ცხოვრებად წილებული ორომტრიალის, სულ მცირე, ერთგვარ გამართლებად იქცევა. განა ბევრს შეუძლია ასეთი რამ თქვას „მე გენაცვალოს ბებია, (ბათურთ ქალის გარდა, კნეინა მანანამ და), ჩემმა შვილებმა გამზარდესო“. ასეთი აღქმა პასუხისმგებლობისა, რომელიც კი არ გვამიმდებს, არამედ გვაძლიერებს და მეტიც, გვამაღლებს, მეტად იშვიათია.

ბრძენ ბებიასთან და რეპრესირებულ მამასთან ურთიერთობის გარეთ, მწერალს წილად ხვდა კიდევ რამდენიმე მნიშვნელოვანი გამოცდილება. შინაგანი ხმის, ბარათაშვილი იდუმალს რომ უნილებდა, მიყურადებამ და საკუთარი სამყაროს ცენტრის, უფრო სწორად, საკუთარი სამყაროს საყრდენი წერტილის, პოვნამ (ეს კი, ალბათ, უთუოდ ნადიკვარია), სიტყვისა და მუსიკის საიდუმლოების ამოხსნისენ გაუნელებელმა სწრაფვამ (ზაირა არსენიშვილი ხომ ფილოლოგიც იყო და მუსიკოსიც) ადამიანების „რენტგენული“ განჭვრეტის უნარი, მათდამი კრიტიკული დამოკიდებულება გამოუმუშავა. მართალია, უმრავლესობა, მისი აზრით, სულაც არ არის ჩახუტების ღირსი, მაგრამ არიან სანთლის შუქვით საძებარი გამონაკლისებიც. მიუხედავად ასეთი დისპროპორციისა, მწერალს ყველა თანაბრად ებრალება — მელიტა, რახილი, სამუელი, ფერია ნიკოფოროვა, სიყვარულით მაჟოდ წილებული მაკედონი. აი, ისიც, ადრე ბენდლიდერობაზე, ლუი არმსტრონგსა და ბიჭიშე მეოცნებებს, შემდეგ კი საბჭოთა მონსტრს მინებებული ჯეირანიც და თქვენ წარმოიდგინეთ, პავლოვიჩის მარჯვენა ხელიც, ქვეყანას მომჯდარი ჯეირანისევე მფარველი და, როგორც ტექსტში ვკითხულობთ, „მისი ჯილა“ გელეგუტიც, რომელიც „კუდზე შემდგარი გველისთვის“ დაუმსგავსებია ჯალათისთვის სამსახურის განვევის მუდმივ მზაობას და სხვა (რომან „ჩაკლულ სულში“ გრიგოლ რობაქიძის მიერ სტალინის პრესტორიულ ხვლიერან შედარებაც კი სუნდება ამ შემზარვი შედარების წინაშე).

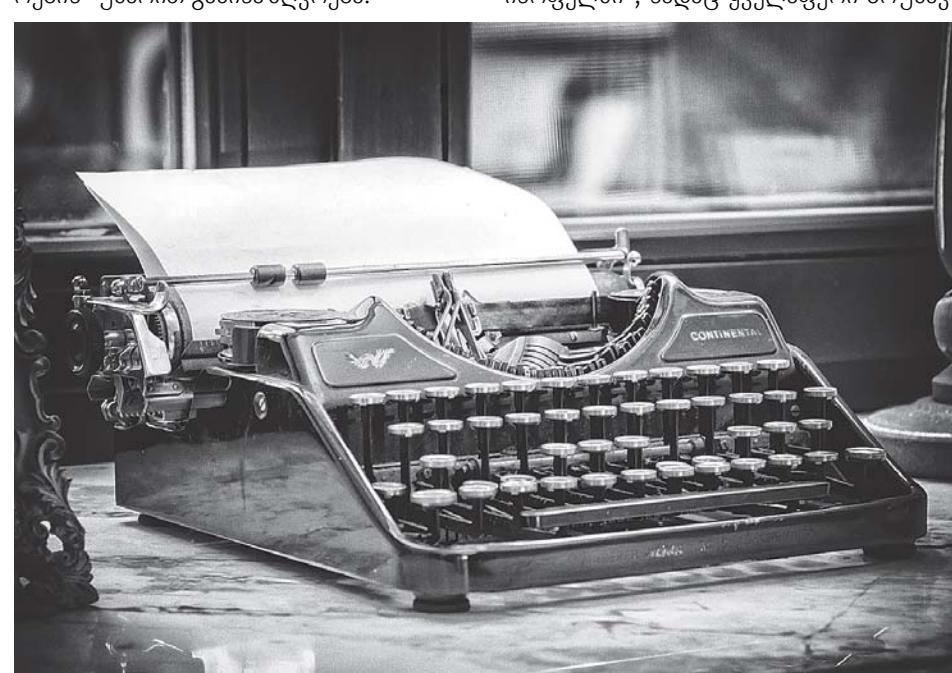
ამიტომაც ზაირა არსენიშვილი ვერ და არ წყვეტს ასე მარტივად რომანში დასმულ მსხვერპლისა და ჯალათის ერთ საარსებო სივრცეში თანამყოფობის უძველეს პრობლემას. მართალია, იგი ამხელს, მაგრამ არ განსჯის. ამის უფლებას საკუთარ თავს ვერ აძლევს. მას უფრო მნიშვნელოვნად კაცო-მოძულეობის ბუნების განჩერევა ესახება, რაშიც ორკესტრის კიდევ ერთი გამორჩეული წევრი მავედონ მონანილეობს: „პარტიულ, ეთნიკურ, ნაციონალურ სიძულვილს — ყველაზე უფრო დაუზღვის სასტიკ სიძულვილს, ერთი ძირი აქვს... ის უხსოვარი დროიდან დაბიჯებს დედამიწაზე და იბუდებს ადამიანთა გულებში, როგორც ჭია ნაყოფის გულში, ხრას, გამოჭამს და გამოფულრავს და ხდება პიროვნების გაძარცვა და დაბეჩავება...“ თუმცა ირკვევა, რომ ეს უმძიმესი ცდომილებები მაინც მიღორცოა, რაოდან პირველა არა არ მი-

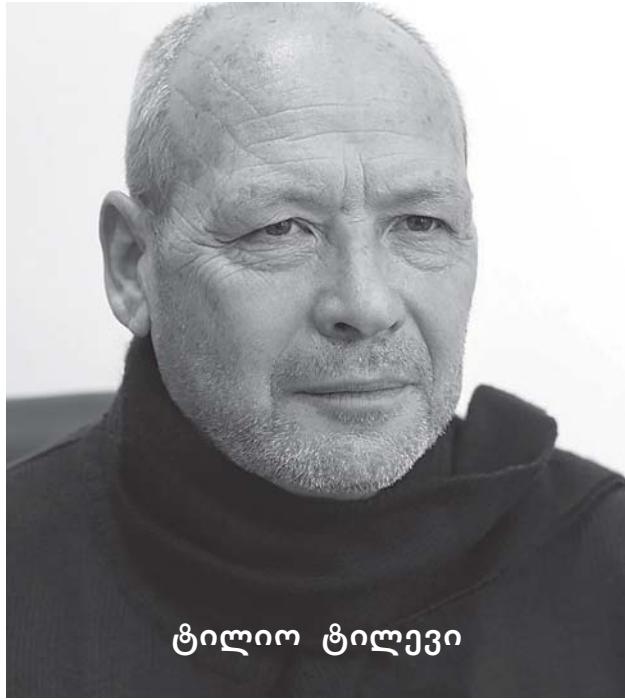
და ტრიალდება, მისი მიღწევა დროში ძლი-
ერ განელილ ჩანს. ეს მტკიცებული გადა-
ვადება კი იმითაცაა გამოწვეული, რომ
ჯერ ჩვენ უნდა გავერკვეთ, სად და რატომ
გვსურს, დამარცხებულის თუ არა, შეუ-
რაცხყოფილის კარვის დაცემა, განვსაზ-
ღვროთ „ჩვენი წილი სამყაროს... ჩვენი
წილი წუთისოფლის“ (ბებიის ისევ ის სი-
ტყვები) არეალი, ბოლომდე განვემსგავ-
სოთ იმას, ვინც ტკივილი მოგვაყენა და
ვუცადოთ, ვუცადოთ დაუსრულებლად...
ავტორს იმედი აქვს, რომ „ყველა ჩვენგან-
ში ღმერთია ისევე, როგორც ყველა მუსიკა-
ში — ბაზი!“.

ზემოთ ითქვა ადამიანური არსის განჭვრეტის ზაირა არსენიშვილისეულ უნარზე, რომელიც პერსონაჟთა პორტრეტიერებაშიც ვლინდება. თუმცა უნდა ვიგულისხმოთ პორტრეტიერება არა ამ ცნების ქრესტომათიული გაგებით, არამედ მაქსიმალურად მინიმალიზებული ხერხებით. ამიტომაც საკმარისი ხდება ხოლმე რამდენიმე დეტალს მოხაზვა, ზოგჯერ პერსონაჟის მოძრაობის რიტმის გადმოცემაც კი. მაგალითად, ეჯის გარდაუვალი დაპატიმრების შიშით შეცყრობილი განოს ფორმაჟი, მისი განუწყვეტელი, ქანცგამომცლელი სირბილი ქალაქის ქუჩებში, რაც დიდი ექსპრესიისა და სულიერი კატასტროფის მოახლოების უწყუარი ნიშანი ხდება. მკითხველის მეხსიერებაში ღრმად იჭრება მევიოლინე სამუელის სახეც. ეს იმპულსური, ფხუკანი მოხუცი ებრაელი, ვიოლონჩიელის ხემის აღმა-დაღმა ტარებაში განაფული და ნაჯაფი პატარა ხელებითა და „პავშვთა სამყაროში“ ნაყიდი იაფასიანი ფეხსაცმელებით, ვერაფრით ვერ ეწერება თავად მუსიკოსების მიერ „საძმო საფლავად“ წილებული ორკესტრის ეფექტულობაში. იგი მუსიკით ცოცხლობს და ჩვენი ავტორის მსგავსად, ვერ იტანს, როცა მას ხელობად აქცევენ. „ნუ მიწყენთ... სიძრით მივდივარ... სიკეთე არასოდეს ყოფილა, თქვენსავით, ჩემი მამოძრავებელი. სიკეთეს იმდენი დრო უნდა, მე კი დრო არასოდეს მქონდა. ნოტები, ნოტები, ნოტები! რა გამოვიდა აქედან, თქვენ თვითონ ხედავთ...“ — ეს უკვე სამუელის მიერ სასიკვდილო სარეცელზე წარმოთქმული სიტყვებია, რომლითაც იგი თავის კოლეგას, ჩენებს მთხრობელს, მიმართავს. ეში ხოდაროვსაის რეკვიემის რეპეტიციაზე დაპატიმრებული სამუელი სასწაულებრივად გადარჩენილი ნოტებით საკუთარ პანშვიდზე ისევ ამ ნანარმოების დაკვრას ითხოვს — ასე გამოიყურება პრინციპულობა მიუხდავად ყველათრისა „რეკვიემში“.

ოპერის ორატრში ანგრძაქტის დროს ასეთი მუსიკა იყო დასახედად კულისების კენ ქურციკივი-ით გაფრილი ახალგაზრდა და ბედნიერი ქეთუსია ორატელაშვილი (მისი სურვილი, შებლი თვითონ შეუმშრალოს დაღლილ მე-უღლეს, სიყვარულით მონიშვებული ეგზა-ლტაციაა); პარტერში გაელვებული გალა-კტიაცია); პარტერში გაელვებული გალა-კტიაცია, პოეზიის დიდ მუსიკის მატარე-ბელი მარტოკაცი, რომელთანაც გამოსა-თხოვადა თურმე, როგორც ეკუთვნოდა, არა ბახის პასკალია, არამედ ჩვეულებრი-ვი საპანაშვილი რეპერტუარი დაუკრეს (ამაზე სწორედ სამუელი წუხს); შურის ორ-ბიტიდან საბოლოოდ გასული ჭაბუკიანი, „ვერავინ რომ ვერ შეედრებოდა მშვენიე-რებით“; მოსკოვიდან საგანგებოდ გამოწ-ვეული ტენორი დოდო თორელი (ეს უთ-უოდ ზურაბ ანვალარიძეა), ლამის ბატის-ტინისა და ტიტო გობის სადარი, რომლის ხმაში მშობლიური და ზენაციონალური ინ-ტონაციები იგრძნობა, ანტიკურა ტრაგე-დის გმირივით ოპერის სცენაზე ნელგამ-ართულად მდგარი მარო თარხნიშვილი, ნიკო სულხანიშვილის „დაიგვიანეთი“ მთ-ელ სამყაროს დიდ ქართულ იმედგაცრუე-ბას რომ შესჩივის; ოდისეი დიმიტრიადი, კოლეგებისგან და კორტნილი, მაგრამ ისევ და ისევ მუსიკით გამრთელებული... ეს 30-50-იანი ნელგაბის თბილისის კულტურული ცხოვრების ფრაგმენტებია, რომელებსაც ტექსტმი ხელოვნებით აღძრული მდელვა-რებითა და ყოველდღიური შიშით სავსე ახლოინების ზოგადი ტონალურ შემოადგი-

ცრნოვრების ზუსტი ტოხალობა ძერმავეს.
და ასე დაუსრულებლად... „რეკვიეში“
(რომანის სრული სახელწოდებაა „რეკვი-
ეში ბანის, სოპრანოსა და შვილი ინსტრუ-
მენტის თვეის, ანუ ახალგაზრდა მთხზველის
პორტრეტი“) განუწყვეტლივ ჩნდება ახალ-
ახალი საფიქრალი, მაგრამ ისე, რომ სულ
უფრო მეტ მნიშვნელობას იძენს ცოცხალი
მუსიკა და ცოცხალი ურთიერთობები.

ტილიო ტილევი

ცვლილი არაფრთხოების

ნადი. ნასვლისას ნუდარ მეტყვი სიტყვას „მშვიდობით“.

იქ არაფერი ჩარჩენილა. აზრი არა აქვს არაფერს და აღარც არსებობს არაფერი. არაფერია არაფერში.

მხოლოდ ოქროს შემოდგომაა, მზით რომ გვაცდუნებს.

მხოლოდ სახლები, ხეები და შარაგზებია, სხვა არაფერი.

არაფერი, ჰაერის გარდა.

არაფერია, არაფერია, არაფერია...

არაფერია, დროდადრო ხომ ვერარობთ ამასაც.

მარტობა

ვმარტობ, როგორც მონუმენტი მივიწყებული განშორების მატიანეში — ვმარტობ ყველა ფანფარას და გამარჯვებულთა მოზეიმე როკვის გარეშე... და შენ გარეშე, ატლანტიდავ, სადღაც გამქრალო კონტინენტო სიყვარულისა...

ქველი პალტოს უპირველესი კანონი

გადაწყვდები შემოდგომის ჯიბეში ზოგჯერ დიმილებს - ხსოვნას გარდასული ფოთოლცვენების...

ზღვა

შენ დამტოვებ შემოდგომაზე... და ვიდრე ცირულ სულს შესცეკრი, ლეღვის ფოთოლზე შენს ხატებას ამოჭრის ქარი, იმ მნარე ხილის არმატით, ტუჩზე რომ შეგრჩა, ვერცხლის და დროის აბლაბუდით გარემოცული.

სევდას გვასწავლის შემოდგომა.

გამიცხადდები ადამიანთა და კუნძულთა სახელებითურთ და ყურეც შენში იხმაურებს ტალღის დგაფუნით. ზღვა — შეძლებს კი იგი უშენობას?

შენ ჩამოხვალ შემოდგომაზე, მაგრამ საკუთრივ სიყვარულსაც დაღად შერჩება ეს არყოფნა ამდენიანი.

თანამედროვე ბულგარელი პოეტი ტილიო ტილევი ექვსი პოეტური კრებულის ავტორია, ესენია: „არასეზონური დრო“ (1992), „გონების ძილი“ (1999), „ერთი ოქტავა წვიმაზე“ (2002), „მეფე არტური და ჩემი სხვა ძმები“ (2008), „ლექსები განდობილებზე“ (2012) და „შენი მოლოდინის სუნთქვა“ (2019). მისი ლექსები თარგმნილია ესპანურ, სლოვაკურ, თურქულ, არაბულ, ინგლისურ, ბერძნულ ენებზე, შესულია ბულგარულ და უცხოურ ანთოლოგიბში.

ტილიო ტილევის ლექსებში ხშირია სიჩუმის, მარტობის, ძილის, სიკვდილის სახეები, ამიტომ სამშობლოში მას „მარტობის პოეტს“ ეძახიან. ამასთან დაკავშირებით, პოეტი რუმენ დენევი აღნიშნავს: „ტილევის პოეზია იმის დასტურია, რომ ზოგჯერ დუმილის მოსმენაც შეიძლება, თუკი ნამით შევერდებით პოეტის სუნთქვის ორჩქას შორის და გული სიყვარულის ერთ ტაქტს გასცდება“.

ამჟამად ტილიო ტილევის უნივერსიტეტის გაზეთის მთავარი რედაქტორია.

სიტყვები

დუმილის და გლოვის სიტყვებო, მენატრებით დიდი ხანია. ტრფობის სიტყვებო, მასხივოსნებთ, როგორც ყოველთვის — რადგანაც ვიცი, ის ქალები, მზერში რომ ლიმილი უკრთით, სადღაც მდარდობენ.

კოსმოგონიაზ

ეს შორეული სხეული, სიყვარულისა და ქარის შექმნილი, ცხადყოფს, რომ დაბრუნდები და აქ ხარ — ორი სახვადასხვა რამეა. დარჩი სათავედ მდინარისა — ის ჰიმნივით მაღლა მიიწვეს.

ახალი ახელოზთათვის

ო, მშვენიერი წყურვილია შემეცნებისთვის... და ვიმეორებ დაუზინებით — ზლურბლს მიღმა ჩქინი ბავშვობის თუ მესიერების, იმის მიღმა, აქ რომ ვერ პპოვებ — ბრაილის შრიფტით იკითხება რაც შენს სხეულზე — თვალისმომჭრელი ასოები თვალახელილ ანგელოზთათვის.

ზაფხულის რომანი

ის მოდის — ციდა საოცრება, თვალებით, მწვანედ რომ ყვავიან, ცეკვავენ კიდეც. ის მოდის, ლალად მოკისესე ხვდება ეთერი. ამ ზაფხულს თითქოს არ ექნება არასდროს ბოლო. ის მოდის, მოღის ღამესავით პირმშვენიერი, მოყვავილე თვალებით მკოცნის და მოკაშვაშე მზედ ენთება მისი სახელი.

თარგმანი როგორი გვასხვა

ლიტერატურული კონკურსი „სევიტორი“

აკაკი წერეთლის სახელმწიფო მუზეუმი და საჩხერის მუნიციპალიტეტის მერია აცხადებენ ლიტერატურულ კონკურსს — „სევიტორი“.

კონკურსი ფართომასშტანია. მასში მონანილების მიღება შეუძლია საქართველოსა და უცხოეთში მცხოვრებ ყველა მოქალაქეს. საკონკურსოდ დაისვება გამომცემლობებისა და ლიტერატურული პერიოდიკის მიერ 2022 წელს ნაბეჭდი სახით გამოქვეყნებული ლიტერატურული ნანარმოებები. კონკურსის დანიშნულებაა დააფასოს შემოქმედებითი ინტელიგენცია, ნაახალისოს ახალგაზრდები, ხელი შეუწყოს ახალი ტალანტების გამოვლენას, ლიტერატურული პერიოდიკისა და გამომცემლობათა მოტივაციის ამაღლებას.

პრემია „სევიტორი“ გაიცემა შემდეგ ნომინაციებში:

პრეზიდენტი

ნლის საუკეთესო კრებული/პოეტური ციკლი — 500 ლარი;

პროფესიონალი

ნლის საუკეთესო ნიგნი/ნანარმოები — 500 ლარი;

კრიტიკის, ესეისტის, პუბლიცისტის

ნლის საუკეთესო ნიგნი/სტატიის — 500 ლარი;

სამათანალო ლიტერატურის

ნლის საუკეთესო საბავშვო ნიგნი/ნანარმოები — 500 ლარი.

გარდა აღნიშნული ლიტერატურული პრემიებისა, დაწესდა „აკაკის მედალი“ — 1000 ლარი.

„აკაკის მედალი“ გაიცემა აკაკის შემოქმედების კულევასა და კულტურულ, სამეცნიერო-საგანმანათლებლო საქმიანობაში განვითარებისათვის, ასევე მუზეუმის მატერიალურ-ტექნიკური ბაზის განმტკიცებაში შეტანილი წვლილისათვის.

ლაურეატთა დაჯილდება 21 ივნისს, სხვიტორში, აკაკის დაბადების დღეს.

საკონკურსო მასალების გამოგზავნა აუცილებელია როგორც ნაბეჭდი, ისე ელექტრონული სახით.

მასალები მიიღება 2023 წლის 31 იანვრის ჩათვლით.

საკონკურსო მასალები (ნაბეჭდი სახით) იგზავნება შემდეგ მისამართზე: 4000, საჩხერის მუნიციპალიტეტი, სოფ. სხვიტორი. ს.ს.ო.პ. აკაკი წერეთლის სახელმწიფო მუზეუმი (ლიტერატურული კონკურსისათვის — „სევიტორი“).

ელექტრონული ვერსია იგზავნება მისამართზე: asmatiashvili@yahoo.com

საკონტაქტო ტელეფონი: 577 97 79 70.

ლიტერატურული გაზეთი

საქართველოს კულტურისა და ახალგაზრდობის სამინისტრო
საქართველოს მთავრობისა და სამართლის სახლი

რედაქტორი ირაკლი ჯავახაძე
რედაქტორის მოადგილე ურია შერაზადიშვილი
ურნალისტი თამარ ურული

მობ.ტელ.: (577)742277;(599)269852; e-mail: litgazeti@yahoo.com

ISSN 2346-7940

